

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 312

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

19 grudnia 2009

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Zawiadomienia

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 312/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 312/02

Sprawa C-522/07 i C-65/08: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 29 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — Dinter GmbH przeciwko Hauptzollamt Düsseldorf (C-522/07), Europol Frost-Food GmbH przeciwko Hauptzollamt Krefeld (C-65/08) (Taryfa Celną — Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 — Nomenklatura Scalona — Klasyfikacja taryfowa — Ważność — Uwaga dodatkowa — Koncentrat soku jabłkowego)

2

PL

Cena:
4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2009/C 312/03	Sprawa C-536/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 93/37/EWG — Umowa zawarta między podmiotem publicznym i przedsiębiorstwem prywatnym, dotycząca najmu przez ten podmiot publiczny hal wystawowych, które ma zbudować przedsiębiorstwo prywatne — Wynagrodzenie dla przedsiębiorstwa prywatnego w postaci zapłaty czynszu miesięcznego przez okres 30 lat)	2
2009/C 312/04	Sprawa C-29/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten — Szwecja) — Skatteverket przeciwko AB SKF (Szósta dyrektywa VAT — Artykuły 2, 4, 13 część B lit. d) pkt 5 i art. 17 — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 2, 9, 135 ust. 1 lit. f) i art. 168 — Zbycie przez spółkę dominującą spółki zależnej i udziału w spółce powiązanej — Zakres stosowania podatku VAT — Zwolnienie — Świadczenie usług nabytych w ramach transakcji zbycia akcji — Możliwość odliczenia podatku VAT)	3
2009/C 312/05	Sprawa C-63/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail d'Esch-sur-Alzette — Luksemburg) — Virginie Pontin przeciwko T-Comalux SA (Polityka społeczna — Ochrona pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią — Dyrektywa 92/85/EWG — Artykuły 10, 12 — Zakaz wypowiedzania stosunku pracy od początku ciąży do końca urlopu macierzyńskiego — Sądowa ochrona praw przysługujących jednostkom na mocy prawa wspólnotowego — Równe traktowanie kobiet i mężczyzn — Dyrektywa 76/207/EWG — Artykuł 2 ust. 7 akapit trzeci — Mniej korzystne traktowanie kobiety w związku z ciążą lub urlopem macierzyńskim — Ograniczenie środków prawnych przysługujących kobiecie, z którą rozwiązano stosunek pracy podczas jej ciąży)	4
2009/C 312/06	Sprawa C-115/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz — Austria) — Land Oberösterreich przeciwko ČEZ as (Powództwo o zaniechanie emisji lub wyeliminowanie ryzyka emisji oddziałujących na nieruchomość, pochodzących z elektrowni atomowej położonej na terytorium innego państwa członkowskiego — Obowiązek tolerowania emisji i ryzyka emisji powodowanych przez obiekty działające na podstawie zezwolenia administracyjnego wydanego przez władze państwa, którego sąd rozpoznaje sprawę — Nieuwzględnienie zezwoleń wydanych w innych państwach członkowskich — Zasada równego traktowania — Zasada niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową w zakresie stosowania traktatu EWEA)	5
2009/C 312/07	Sprawa C-140/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Halduskohus — Republika Estońska) — Rakvere Lihakombinaat AS przeciwko Põllumajandusministeerium, Maksu- ja Tolliamet i Ida maksu- ja tollikeskus (Wspólna Taryfa Celna — Nomenklatura Scalona — Klasyfikacja taryfowa — Zamrożone kawałki i podroby z kurczaków — Przystąpienie Estonii — Środki przejściowe — Produkty rolne — Nadmierne zapasy — Rozporządzenie (WE) nr 1972/2003).....	5
2009/C 312/08	Sprawa C-174/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — NCC Construction Danmark A/S przeciwko Skatteministeriet (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 19 ust. 2 — Odliczenie podatku naliczonego — Podatnik mieszany — Towary i usługi wykorzystywane tak w działalności podlegającej opodatkowaniu, jak też w działalności zwolnionej od podatku — Obliczanie części podlegającej odliczeniu — Pojęcie transakcji okazjonalnych związanych z obrotem nieruchomościami — Dostawa na swoją rzecz — Zasada neutralności podatkowej)	6
2009/C 312/09	Sprawa C-188/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 75/442/EWG — Odpady — Ścieki domowe usuwane na terenach wiejskich poprzez szamba — Odpady nieobjęte inną legislacją — Brak transpozycji)	7

2009/C 312/10	Sprawa C-246/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 pkt 1 oraz art. 4 ust. 1 i 2 — Pojęcie „działalność gospodarcza” — Państwowe biura pomocy prawnej — Usługi pomocy prawnej świadczone w ramach postępowania sądowego w zamian za wynagrodzenie częściowo płacone przez beneficjenta — Pojęcie „bezpośredniego związku” pomiędzy świadczoną usługą a otrzymanym ekwiwalentem świadczenia)	7
2009/C 312/11	Sprawa C-249/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Wspólna polityka rybołówstwa — Ochrona zasobów — System kontroli w sektorze rybołówstwa — Rozporządzenie (WE) nr 894/97 — Art. 11 — Rozporządzenie (EWG) nr 2241/87 — Art. 1 ust. 1 i 2 — Rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 — Art. 2 ust. 1, art. 31 ust. 1 i 2 — Zakaz stosowania pławnic dryfujących — Brak systemu skutecznej kontroli zapewniającego przestrzeganie tego zakazu)	8
2009/C 312/12	Sprawa C-274/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/54/WE — Artykuł 15 ust. 2 — Artykuł 23 ust. 2 — Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Uprzednie zatwierdzanie metod stosowanych do wyliczania lub ustanawiania warunków dla przyłączenia i dostępu do sieci krajowych, łącznie z taryfami za przesyłanie i dystrybucję)	8
2009/C 312/13	Sprawa C-474/08: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia wszelkich przepisów niezbędnych w celu dostosowania się do art. 23 ust. 2 i 5 dyrektywy 2003/54/WE dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej — Kompetencje organu regulacyjnego w sektorze energii elektrycznej)	9
2009/C 312/14	Sprawa C-551/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/68/WE — Działalność reasekuracyjna na własny rachunek — Podejmowanie i wykonywanie — Przepisy krajowe wcześniejsze względem dyrektywy — Brak przekazania lub brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	9
2009/C 312/15	Sprawa C-238/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 1 lipca 2009 r. — Handelsmaatschappij J. van Hilst i in. przeciwko The Jaguar Collection Limited i in.	10
2009/C 312/16	Sprawa C-326/09: Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska	10
2009/C 312/17	Sprawa C-331/09: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska	10
2009/C 312/18	Sprawa C-349/09: Skarga wniesiona w dniu 1 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska	11
2009/C 312/19	Sprawa C-350/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 30 czerwca 2009 r. w sprawie T-444/07 Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 2 września 2009 r. przez Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM)	11

2009/C 312/20	Sprawa C-359/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry) w dniu 7 września 2009 r. — Dr. Donat Cornelius Ebert przeciwko Budapesti Ügyvédi Kamara	13
2009/C 312/21	Sprawa C-362/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 29 czerwca 2009 r. w sprawie T-94/05 Athinaiki Techniki AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 11 września 2009 r. przez Athinaiki Techniki AE	13
2009/C 312/22	Sprawa C-369/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 1 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T-273/06 i T-297/06 ISD Polska i.in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 15 września 2009 r. przez ISD Polska sp. z o.o., Industrial Union of Donbass Corporation, ISD Polska sp. z o.o. (dawniej Majątek Hutniczy sp. z o.o.)	14
2009/C 312/23	Sprawa C-377/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bruxelles (Belgia) w dniu 23 września 2009 r. — Françoise Hanssens-Ensch (syndyk masy upadłościowej Agenor S.A.) przeciwko Wspólnocie Europejskiej	15
2009/C 312/24	Sprawa C-378/09: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej	15
2009/C 312/25	Sprawa C-379/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) w dniu 25 września 2009 r. — Maurits Casteels przeciwko British Airways plc	16
2009/C 312/26	Sprawa C-383/09: Skarga wniesiona w dniu 25 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	16
2009/C 312/27	Sprawa C-384/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 29 września 2009 r. — Prunus SARL przeciwko Directeur des services fiscaux	17
2009/C 312/28	Sprawa C-385/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Mokestinų ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Republika Litewska) w dniu 29 września 2009 r. — Nidera Handelscompagnie B.V. przeciwko Valstybinės mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos	17
2009/C 312/29	Sprawa C-386/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Bruxelles (Belgia) w dniu 30 września 2009 r. — Jhonny Briot przeciwko Randstad Interim, Sodexho SA, Radzie Unii Europejskiej	18
2009/C 312/30	Sprawa C-387/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil (Hiszpania) w dniu 1 października 2009 r. — Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA) przeciwko Magnatrading SL	18
2009/C 312/31	Sprawa C-388/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht w dniu 2 października 2009 r. — Joao Da Silva Martins przeciwko Bank Betriebskrankenkasse — Pflegekasse	19
2009/C 312/32	Sprawa C-390/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 2 października 2009 r. — Reti Televisive Italiane SpA (RTI) przeciwko Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni	20

2009/C 312/33	Sprawa C-391/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas (Republika Litewska) w dniu 2 października 2009 r. — Malgožata Runevič-Vardyn i Łukasz Paweł Wardyn przeciwko Urzędowi Miasta Wilna, Ministerstwu Sprawiedliwości Republiki Litewskiej, Państwowej Komisji Języka Litewskiego, Wydziałowi Rejestracji Stanu Cywilnego Departamentu Prawnego Urzędu Miasta Wilna	20
2009/C 312/34	Sprawa C-395/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 13 października 2009 r. — Oasis East sp. z o.o./Minister Finansów	21
2009/C 312/35	Sprawa C-396/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Bari (Włochy) w dniu 12 października 2009 r. — Interedil Srl w likwidacji przeciwko Fallimento Interedil Srl, Banca Intesa Gestione Crediti Spa	21
2009/C 312/36	Sprawa C-397/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof w dniu 14 października 2009 r. — Scheuten Solar Technology GmbH przeciwko Finanzamt Gelsenkirchen-Süd	22
2009/C 312/37	Sprawa C-398/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 14 października 2009 r. — Lady & Kid A/S, Direct Nyt ApS, A/S Harald Nyborg Isenkram- og Sportsforretning oraz KID-Holding A/S przeciwko Skatteministeriet	22
2009/C 312/38	Sprawa C-400/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 19 października 2009 r. — Orifarm A/S, Orifarm Supply A/S, Handelsselskabet af 5. januar 2002 A/S w stanie upadłości oraz Ompakningsselskabet af 1. november 2005 A/S przeciwko Merck & Co Inc, Merck Sharp & Dohme BV oraz Merck Sharp & Dohme.....	23
2009/C 312/39	Sprawa C-403/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Višje sodišče v Mariboru (Republika Słowenii) z dnia 20 października 2009 r. — Jasna Detiček przeciwko Maurizio Sgueglia	24
2009/C 312/40	Sprawa C-405/09: Skarga wniesiona w dniu 20 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii	25
2009/C 312/41	Sprawa C-406/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 21 października 2009 r. — Realchemie Nederland BV przeciwko Bayer CropScience AG	25
2009/C 312/42	Sprawa C-411/09, Sprawa C-412/09, Sprawa C-413/09, Sprawa C-414/09, Sprawa C-415/09, Sprawa C-416/09, Sprawa C-417/09, Sprawa C-418/09, Sprawa C-419/09, Sprawa C-420/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Nanterre (France) w dniu 28 października 2009 r. w sprawach Tereos przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Vermandoise Industries SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Sucreries de Toury et Usines annexes SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Roquette Frères SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Sucreries & Distilleries de Souppes-Ouvré Fils SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Cristal Union, następca prawny Sucreries et Raffineries d'Erstein oraz Sucrerie de Bourgogne przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Lesaffre Frères SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Sucrerie Bourdon przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — SAFBA Fontaine-le-Dun SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Sucreries du Marquenterre przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers	26

Sąd

2009/C 312/43	Sprawa T-212/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 października 2009 r. — Bowland Dairy Products przeciwko Komisji (Skarga o odszkodowanie — Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 — System wczesnego ostrzegania — Powiadomienie uzupełniające — Kompetencje władz krajowych — Opinia Komisji pozbawiona skutków prawnych — Zmiana przedmiotu sporu — Niedopuszczalność)	27
2009/C 312/44	Sprawa T-386/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 października 2009 r. — Peek & Cloppenburg przeciwko OHIM — Redfil (Agile) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Agile — Wcześniejsze słowne wspólnotowe i krajowe znaki towarowe Aygill's — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009])	27
2009/C 312/45	Sprawa T-150/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 listopada 2009 r. — REWE-Zentral przeciwko OHIM — Aldi Einkauf (Clina) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Clina — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy CLINAIR — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	28
2009/C 312/46	Sprawa T-162/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 listopada 2009 r. — Frag Comercio Internacional przeciwko OHIM — Tinkerbelle Modas (GREEN by missako) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego GREEN by missako — Wcześniejsze graficzne krajowe i wspólnotowe znaki towarowe MI SA KO — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	28
2009/C 312/47	Sprawa T-277/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 listopada 2009 r. — Bayer Healthcare przeciwko OHMI — Uriach-Aquilea OTC (CITRACAL) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego CITRACAL — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy CICATRAL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	29
2009/C 312/48	Sprawa T-493/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 października 2009 r. — Sun World International przeciwko OHIM — Kölla Hamburg (SUPERIOR SEEDLESS) (Wspólnotowy znak towarowy — Częściowe zrzeczenie się rejestracji — Umorzenie postępowania)	29
2009/C 312/49	Sprawa T-352/09 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 października 2009 r. — Novácke chemické závody przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Decyzja Komisji nakładająca grzywnę — Gwarancja bankowa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	29
2009/C 312/50	Sprawa T-387/09: Skarga wniesiona w dniu 26 września 2009 r. — Applied Microengineering przeciwko Komisji	30
2009/C 312/51	Sprawa T-389/09: Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2009 r. — Labate przeciwko Komisji	30
2009/C 312/52	Sprawa T-399/09: Skarga wniesiona w dniu 6 października 2009 r. — Holding Slovenske elektrarne d.o.o. (HSE) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	31

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 312/53	Sprawa T-406/09: Skarga wniesiona w dniu 5 października 2009 r. — Donau Chemie przeciwko Komisji	32
2009/C 312/54	Sprawa T-407/09: Skarga wniesiona w dniu 9 października 2009 r. — Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft przeciwko Komisji	32
2009/C 312/55	Sprawa T-408/09: Skarga wniesiona w dniu 8 października 2009 r. — ancotel przeciwko OHIM — Acotel (ancotel)	33
2009/C 312/56	Sprawa T-410/09: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2009 r. — Almamet przeciwko Komisji	34
2009/C 312/57	Sprawa T-411/09: Skarga wniesiona w dniu 13 października 2009 r. — Ioannis Terezakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	35
2009/C 312/58	Sprawa T-412/09: Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. — CEA przeciwko Komisji ...	35
2009/C 312/59	Sprawa T-414/09: Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. — Henkel przeciwko OHIM — JLO Holding (LIVE)	36
2009/C 312/60	Sprawa T-419/09: Skarga wniesiona w dniu 16 października 2009 r. — Cybergun przeciwko OHIM — Umarex Sportwaffen (AK 47)	37
2009/C 312/61	Sprawa T-420/09: Skarga wniesiona w dniu 19 października 2009 r. — BSA przeciwko OHIM — Loblaw's (PRÉSIDENT)	37
2009/C 312/62	Sprawa T-423/09: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2009 r. — Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials przeciwko Radzie	38
2009/C 312/63	Sprawa T-424/09: Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. — Goodyear Dunlop Tyres UK przeciwko OHIM — Sportfive (QUALIFIER)	38
2009/C 312/64	Sprawa T-425/09: Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. — Honda Motor przeciwko OHIM — Blok (BLAST)	39
2009/C 312/65	Sprawa T-427/09: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2009 r. — centrotherm Clean Solutions przeciwko OHIM — Centrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM)	39
2009/C 312/66	Sprawa T-433/09: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2009 r. — TTNB przeciwko OHIM — March (Tila March)	40
2009/C 312/67	Sprawa T-434/09: Skarga wniesiona w dniu 26 października 2009 r. — Centrotherm Systemtechnik przeciwko OHIM — centrotherm Clean Solutions (CENTROTHERM)	40
2009/C 312/68	Sprawa T-438/09: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2009 r. — SE.RI.FO. przeciwko Komisji oraz Agencji Wykonawczej ds. Kultury, Edukacji i Sektora Audiowizualnego	41
2009/C 312/69	Sprawa T-440/09: Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2009 r. — Azienda Agricola Bracesco przeciwko Komisji	42

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

*(2009/C 312/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej***

Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Dz.U. C 244 z 10.10.2009.

Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 29 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — Dinter GmbH przeciwko Hauptzollamt Düsseldorf (C-522/07), Europol Frost-Food GmbH przeciwko Hauptzollamt Krefeld (C-65/08)

(Sprawa C-522/07 i C-65/08) ⁽¹⁾

(Taryfa Celną — Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 — Nomenklatura Scalona — Klasyfikacja taryfowa — Ważność — Uwaga dodatkowa — Koncentrat soku jabłkowego)

(2009/C 312/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dinter GmbH (C-522/07), Europol Frost-Food GmbH (C-65/08)

Strona pozwana: Hauptzollamt Düsseldorf, (C-522/07), Hauptzollamt Krefeld (C-65/08)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Düsseldorf — Wykładnia i ważność uwagi dodatkowej 5b) do działu 20 załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1) zmienionego przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 1810/2004 z dnia 7 września 2004 r. (Dz.U. L 327, s. 1) — Czysty, skoncentrowany sok jabłkowy bez dodatku cukru o liczbie Brix 66,8 — Klasyfikacja tego produktu w ramach podpozycji 2009 7999 (sok jabłkowy niezawierający dodatku cukru) lub w ramach podpozycji 2106 9098 (pozostałe przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone) — Granice uprawnień Komisji przyznanych jej na podstawie art. 9 rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 Rady w zakresie precyzowania zakresu pozycji taryfowych

Sentencja

Uwaga dodatkowa 5 b) do działu 20 załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej w brzmieniu wynikającym z rozporządzeń Komisji nr 1776/2001 z dnia 7 września 2001 r., nr 2031/2001 z dnia 6 sierpnia 2001 r. i nr 1810/2004 z dnia 7 września 2004 r. jest nieważna w zakresie, w jakim wyklucza z pozycji 2009 skoncentrowane, naturalne soki jabłkowe.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 9.2.2008.
Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-536/07) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 93/37/EWG — Umowa zawarta między podmiotem publicznym i przedsiębiorstwem prywatnym, dotycząca najmu przez ten podmiot publiczny hal wystawowych, które ma zbudować przedsiębiorstwo prywatne — Wynagrodzenie dla przedsiębiorstwa prywatnego w postaci zapłaty czynszu miesięcznego przez okres 30 lat)

(2009/C 312/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Kukovec i R. Sauer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republice Federalnej Niemiec (Przedstawiciele: M. Lumma, J. Möller, pełnomocnicy, H.-J. Prieß, Rechtsanwalt.)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 7 w związku z art. 11 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz.U. L 199, str. 54) — Brak przeprowadzenia przetargu zgodnie z procedurą otwartą przed zawarciem przez miasto Kolonię z prywatną spółką inwestycyjną umowy dotyczącej najmu przez miasto, na czas określony wynoszący 30 lat w zamian za całkowity czynsz wynoszący ponad 600 mln EUR, czterech hal wystawowych, które ta prywatna spółka ma zbudować zgodnie ze szczegółową specyfikacją.

Sentencja

- 1) Ze względu na to, iż miasto Kolonia zawarło z Grundstücksgesellschaft Köln Messe 15 bis 18 GbR, przekształconą w Grundstücksgesellschaft Köln Messe 8-11 GbR, umowę z dnia 6 sierpnia 2004 r. nie zastosowawszy procedury przetargowej, o której mowa w przepisach art. 7 ust. 4 i art. 11 dyrektywy 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 51 z 23.2.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten — Szwecja) — Skatteverket przeciwko AB SKF

(Sprawa C-29/08) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuły 2, 4, 13 część B lit. d) pkt 5 i art. 17 — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 2, 9, 135 ust. 1 lit. f) i art. 168 — Zbycie przez spółkę dominującą spółki zależnej i udziału w spółce powiązanej — Zakres stosowania podatku VAT — Zwolnienie — Świadczenie usług nabytych w ramach transakcji zbycia akcji — Możliwość odliczenia podatku VAT)

(2009/C 312/04)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skatteverket

Strona pozwana: AB SKF

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Regeringsrätten — Wykładnia art. 2, 4, 13 część B lit. d) pkt 5 i art. 17 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) oraz art. 2, 9, 135 ust. 1 i art. 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zbycie przez spółkę dominującą należącej do niej spółki zależnej oraz udziału w innej spółce w ramach restrukturyzacji grupy — Odliczenie podatku VAT zapłaconego z tytułu usług nabytych przez spółkę dominującą w ramach transakcji zbycia.

Sentencja

1) Artykuł 2 ust. 1 oraz art. 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., jak również art. 2 ust. 1 i art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, iż zbycie przez spółkę dominującą całości akcji spółki zależnej, w której posiada 100 % udziałów oraz udziału pozostałego w spółce powiązanej, w której wcześniej posiadała 100 % udziałów, na rzecz których świadczyła usługi podlegające opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej, stanowi działalność gospodarczą objętą zakresem stosowania rzeczonych dyrektyw. Jednakże w zakresie, w jakim zbycie akcji można zrównać z przekazaniem całości lub części przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 5 ust. 8 szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą Rady 95/7, lub art. 19 akapit pierwszy dyrektywy 2006/112 oraz pod warunkiem, że zainteresowane państwo członkowskie skorzystało z możliwości przewidzianej w tych przepisach, transakcja ta nie stanowi działalności gospodarczej podlegającej opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej.

2) Zbycie akcji takie jak to będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym powinno być zwolnione z podatku od wartości dodanej na mocy art. 13 część B lit. d) pkt 5 szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE, oraz art. 135 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2006/112.

- 3) Prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego od świadczeń wykonanych dla potrzeb zbycia akcji przysługuje na podstawie art. 17 ust. 1 i 2 dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą Rady 95/7, oraz art. 168 dyrektywy 2006/112, jeżeli istnieje bezpośredni i ścisły związek między wydatkami związanymi ze świadczeniami powodującymi naliczenie podatku a całością działalności gospodarczej podatnika. Do sądu krajowego należy ustalenie, biorąc pod uwagę ogół okoliczności, w jakich przebiegają transakcje będące przedmiotem toczącego się przed nim postępowania, czy poczynione wydatki mogą być włączone w cenę sprzedanych akcji lub czy stanowią one jedynie elementy cenotwórcze transakcji objętych działalnością gospodarczą podatnika.
- 4) Okoliczność, że zbycie akcji przebiega w wielu następujących po sobie transakcjach, nie ma wpływu na odpowiedzi, jakich udzielono na poprzednie pytania.

(¹) Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail d'Esch-sur-Alzette — Luksemburg) — Virginie Pontin przeciwko T-Comalux SA

(Sprawa C-63/08) (¹)

(Polityka społeczna — Ochrona pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią — Dyrektywa 92/85/EWG — Artykuły 10, 12 — Zakaz wypowiedzenia stosunku pracy od początku ciąży do końca urlopu macierzyńskiego — Sądowa ochrona praw przysługujących jednostkom na mocy prawa wspólnotowego — Równe traktowanie kobiet i mężczyzn — Dyrektywa 76/207/EWG — Artykuł 2 ust. 7 akapit trzeci — Mniej korzystne traktowanie kobiety w związku z ciążą lub urlopem macierzyńskim — Ograniczenie środków prawnych przysługujących kobiecie, z którą rozwiązano stosunek pracy podczas jej ciąży)

(2009/C 312/05)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal du travail d'Esch-sur-Alzette

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Virginie Pontin

Strona pozwana: T-Comalux SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal du travail d'Esch-sur-Alzette — Wykładnia art. 10 i 12 dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (Dz.U. L 348, s. 1) oraz art. 2 dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. L 39, s. 40) — Zakres ochrony sądowej kobiet w ciąży, z którymi rozwiązano stosunek pracy — Zgodność normy krajowej uzależniającej wszczęcie postępowania sądowego przez pracownicę w ciąży, z którą rozwiązano stosunek pracy od wcześniej ustalonych krótkich terminów 8 i 15 dni i ograniczającej zakres takiej skargi do zachowania stosunku pracy lub przywrócenia pracownicy do pracy w przedsiębiorstwie z wyłączeniem odszkodowania z ww. dyrektywami

Sentencja

1) Wykładni art. 10 i 12 dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiąta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego przewidującemu szczególny środek prawny w zakresie zakazu rozwiązywania stosunku pracy z pracownicami w ciąży, z pracownicami, które niedawno rodziły, i z pracownicami karmiącymi piersią, określonymi w art. 10, wykonywany według zasad proceduralnych właściwych tej skardze, o ile jednak zasady te nie są mniej korzystne niż w przypadku podobnych postępowań o charakterze wewnętrznym (zasada równoważności) i nie mogą powodować w praktyce, że korzystanie z uprawnień wynikających z prawa wspólnotowego stanie się niemożliwe (zasada skuteczności). Termin prekluzyjny piętnastu dni, taki jak wprowadzony w art. L. 337-1 ust. 1 akapit czwarty code du travail, nie wydaje się spełniać tego warunku, czego zweryfikowanie należy jednak do sądu krajowego.

2) Wykładni art. 2 dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2002/73/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. w związku z jej art. 3 należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak wprowadzone przez art. L. 337-1 code du travail, szczególnemu dla ochrony przewidzianej w art. 10 dyrektywy 92/85 w przypadku rozwiązania stosunku pracy z pracownicami w ciąży, pracownicami, które niedawno rodziły, i pracownicami karmiącymi piersią, pozbawiającemu zwolnioną z pracy podczas ciąży pracownicę możliwości

wniesienia skargi o odszkodowanie, chociaż skarga ta przysługuje każdemu innemu zwolnionemu z pracy pracownikowi, jeśli takie ograniczenie środków prawnych stanowi mniej korzystne traktowanie kobiety w związku z ciążą. Tak jest w szczególności w przypadku, gdy zasady proceduralne dotyczące jedynej skargi przysługującej tym pracownikom w przypadku rozwiązania stosunku pracy nie przestrzegają zasady skutecznej ochrony sądowej praw przyznanych jednostkom na mocy prawa wspólnotowego, czego zweryfikowanie należy do sądu krajowego.

(¹) Dz. U C 93 z 12.04.2008

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz — Austria) — Land Oberösterreich przeciwko ČEZ as

(Sprawa C-115/08) (¹)

(Powództwo o zaniechanie emisji lub wyeliminowanie ryzyka emisji oddziałujących na nieruchomość, pochodzących z elektrowni atomowej położonej na terytorium innego państwa członkowskiego — Obowiązek tolerowania emisji i ryzyka emisji powodowanych przez obiekty działające na podstawie zezwolenia administracyjnego wydanego przez władze państwa, którego sąd rozpoznaje sprawę — Nieuwzględnienie zezwoleń wydanych w innych państwach członkowskich — Zasada równego traktowania — Zasada niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową w zakresie stosowania traktatu EWEA)

(2009/C 312/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Linz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Land Oberösterreich

Strona pozwana: ČEZ as

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesgericht Linz (Austria) — Wykładnia zasad: swobodnego przepływu towarów, swobody przedsiębiorczości, niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową oraz lojalności — Przepis krajowy przewidujący jedynie wniesienie powództwa o odszkodowanie w przypadku występowania emisji powodowanych przez obiekty działające na podstawie zezwolenia administracyjnego — Ograniczenie stosowania tego przepisu wyłącznie do zezwoleń wydanych przez władze krajowe, czego skutkiem jest możliwość wniesienia powództwa cywilnego o zaniechanie emisji pochodzących z obiektu położonego na terytorium innego państwa członkowskiego — Elektrownia jądrowa w Temelinie

Sentencja

1) Zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową w zakresie stosowania traktatu EWEA stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów państwa członkowskiego, takich jak przepisy

będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, na mocy których można wnieść przeciwko przedsiębiorstwu posiadającemu wymagane zezwolenia administracyjne na eksploatację elektrowni jądrowej położonej na terytorium innego państwa członkowskiego powództwo o zaniechanie emisji lub wyeliminowanie ryzyka emisji pochodzących z tego obiektu i oddziałujących na sąsiednie nieruchomości, podczas gdy nie można wnieść takiego powództwa przeciwko przedsiębiorstwu posiadającym obiekt przemysłowy położony w państwie członkowskim, którego sąd rozpoznaje sprawę, działający tam na podstawie zezwolenia administracyjnego, a zatem gdy można wytoczyć przeciwko nim wyłącznie powództwo o naprawienie szkód wyrządzonych na sąsiedniej nieruchomości.

2) Zadaniem sądu krajowego jest zapewnienie — w możliwie najszerszym zakresie — prawu wewnętrznemu, które ów sąd ma stosować, wykładni zgodnej z wymogami prawa wspólnotowego. Jeżeli takie zgodne zastosowanie nie jest możliwe, sąd krajowy ma obowiązek zastosować w całości prawo wspólnotowe i zapewnić ochronę praw, jakie nadaje ono jednostkom, oraz pominąć w razie potrzeby każdy przepis, którego zastosowanie prowadziłoby w konkretnym przypadku do rezultatu niezgodnego z prawem wspólnotowym.

(¹) Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Halduskohus — Republika Estońska) — Rakvere Lihakombinaat AS przeciwko Põllumajandusministeerium, Maksu- ja Tolliameti Ida maksu- ja tollikeskus

(Sprawa C-140/08) (¹)

(Wspólna Taryfa Celna — Nomenklatura Scalona — Klasyfikacja taryfowa — Zamrożone kawałki i podroby z kurczaków — Przystąpienie Estonii — Środki przejściowe — Produkty rolne — Nadmierne zapasy — Rozporządzenie (WE) nr 1972/2003)

(2009/C 312/07)

Język postępowania: estoński

Sąd krajowy

Tallinna Halduskohus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rakvere Lihakombinaat AS

Strona pozwana: Põllumajandusministeerium, Maksu- ja Tolliameti Ida maksu- ja tollikeskus

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tallinna Halduskohus — Wykładnia załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie

Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 256, s. 1) oraz art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 293, s. 3) — Zamrożone, uzyskane przez mechaniczne usunięcie mięsa z tkanek przylegających do kości kurczaków, mięso odkostnione mechanicznie — Klasyfikacja do pozycji 0207 14 10 (zamrożone kawałki z ptactwa z gatunku *Gallus domesticus* [kurczaków], bez kości) lub do pozycji 0207 14 99 (zamrożone podroby z ptactwa z gatunku *Gallus domesticus* [kurczaków], pozostałe) Nomenklatury Scalonej — Opłata z tytułu nadmiernych zapasów produktów rolnych znajdujących się w posiadaniu przedsiębiorców — Ustalenie ilości zapasów do przeniesienia i nadmiernych zapasów w celu nałożenia tej opłaty

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, iż produkty takie, jak te będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, składające się z zamrożonego mechanicznie odkostnionego mięsa uzyskanego przez mechaniczne usunięcie mięsa z tkanek przylegających do kości kurczaków i przeznaczone do spożycia przez ludzi powinny być klasyfikowane do podpozycji 0207 14 10 Nomenklatury Scalonej.
- 2) Artykuł 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 230/2004 z dnia 10 lutego 2004 r. nie sprzeciwia się przepisowi krajowemu takiemu jak art. 6 ustawy o opłacie z tytułu nadmiernych zapasów (*Üleliigse laovaru tasu seadus*) zmienionej ustawą z dnia 25 stycznia 2007 r., zgodnie z którym nadmierne zapasy danego przedsiębiorcy są określane poprzez odjęcie od zapasów rzeczywiście posiadanych w dniu 1 maja 2004 r. zapasów do przeniesienia definiowanych jako średnia ilość zapasów posiadanych w dniu 1 maja każdego z czterech lat poprzedzających pomnożona przez współczynnik 1,2 odpowiadający wzrostowi produkcji rolnej zaobserwowanemu w zainteresowanym państwie członkowskim w tymże okresie czterech lat.
- 3) Rozporządzenie nr 1972/2003 nie sprzeciwia się pobieraniu opłaty z tytułu nadmiernych zapasów danego przedsiębiorcy, nawet jeżeli jest on w stanie wykazać, że nie osiągnął zysku ze sprzedaży tych zapasów po dniu 1 maja 2004 r.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 października 2009 r. (wniosek o wydanie przeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — NCC Construction Danmark A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-174/08) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 19 ust. 2 — Odliczenie podatku naliczonego — Podatnik mieszański — Towary i usługi wykorzystywane tak w działalności podlegającej opodatkowaniu, jak też w działalności zwolnionej od podatku — Obliczanie części podlegającej odliczeniu — Pojęcie transakcji okazjonalnych związanych z obrotem nieruchomościami — Dostawa na swoją rzecz — Zasada neutralności podatkowej)

(2009/C 312/08)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: NCC Construction Danmark A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Østre Landsret — Interpretacja art. 19 ust. 2 zdanie drugie szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku — Przedsiębiorstwo budowlane prowadzące działalność w zakresie sprzedaży budynków wybudowanych przez siebie na własny rachunek celem odsprzedaży — Towary i usługi wykorzystywane jednocześnie dla celów czynności, z którym i wiąże się prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego, jak i czynności, z którymi prawo takie się nie wiąże — Obliczanie części podlegającej odliczeniu — Pojęcie okazjonalnej transakcji związanej z obrotem nieruchomościami

Sentencja

- 1) Artykuł 19 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że sprzedaż przez przedsiębiorstwo budowlane budynków wybudowanych na własny rachunek nie może stanowić „okazjonalnej transakcji związanej z obrotem nieruchomościami” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli działalność ta stanowi bezpośrednio, stałe i niezbędne rozwinięcie jego działalności podlegającej opodatkowaniu. W tych okolicznościach nie ma konieczności badania *in concreto*, w jakim zakresie ta działalność polegająca na sprzedaży, rozważana odrębnie, obejmuje wykorzystanie towarów i usług, w odniesieniu do których powstaje obowiązek zapłaty podatku VAT.

2) Zasada neutralności podatkowej nie może stać na przeszkodzie temu, by przedsiębiorstwo budowlane, które rozlicza się z podatku VAT z tytułu robót budowlanych wykonywanych na własny rachunek (dostaw na swoją rzecz) nie mogło odliczać w całości podatku VAT dotyczącego kosztów ogólnych poniesionych w celu wykonania tych robót, jeżeli obrót wynikający ze sprzedaży w ten sposób wybudowanych budynków jest zwolniony z podatku VAT.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-188/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 75/442/EWG — Odpady — Ścieki domowe usuwane na terenach wiejskich poprzez szamba — Odpady nieobjęte inną legislacją — Brak transpozycji)

(2009/C 312/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Lawunmi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciel: D. O'Hagan, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4 i 7–14 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39), zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78, s. 32), w odniesieniu do ścieków domowych usuwanych na terenach wiejskich poprzez szamba — Odpady nieobjęte inną legislacją

Sentencja

1) Nie przyjmując — z wyjątkiem dotyczącym hrabstwa Cavan — wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do art. 4 i 8 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r., w odniesieniu do ścieków domowych, usuwanych na terenach wiejskich poprzez szamba przepływowe lub inne indywidualne systemy oczyszczania, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

2) Irlandia zostaje obciążona trzema czwartymi kosztów poniesionych przez Komisję Wspólnot Europejskich i pokrywa własne koszty.

3) Komisja Wspólnot Europejskich pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-246/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 pkt 1 oraz art. 4 ust. 1 i 2 — Pojęcie „działalność gospodarcza” — Państwowe biura pomocy prawnej — Usługi pomocy prawnej świadczone w ramach postępowania sądowego w zamian za wynagrodzenie częściowo płacone przez beneficjenta — Pojęcie „bezpśredniego związku” pomiędzy świadczoną usługą a otrzymanym ekwiwalentem świadczenia)

(2009/C 312/10)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Aalto i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii (przedstawiciel: A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1, 2 i 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające odmienne traktowanie w zakresie podatku VAT od pomocy prawnej w zależności od tego, czy jest ona świadczona przez prawników działających na własny rachunek lub prawników zatrudnionych w państwowych biurach pomocy prawnej — Zakłócenie konkurencji

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-249/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Wspólna polityka rybołówstwa — Ochrona zasobów — System kontroli w sektorze rybołówstwa — Rozporządzenie (WE) nr 894/97 — Art. 11 — Rozporządzenie (EWG) nr 2241/87 — Art. 1 ust. 1 i 2 — Rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 — Art. 2 ust. 1, art. 31 ust. 1 i 2 — Zakaz stosowania pławnic dryfujących — Brak systemu skutecznej kontroli zapewniającego przestrzeganie tego zakazu)

(2009/C 312/11)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Banks i C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I. Bruni, pełnomocnik, F. Arena, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2241/87 z dnia 23 lipca 1987 r. ustanawiającego określone środki kontroli w odniesieniu do działalności połowowej (Dz.U. L 207, s. 1), art. 2 i 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 261, s. 1) — Inspekcja i kontrola statków rybackich oraz ich działalności — Działania podejmowane w przypadku nieprzestrzegania obowiązujących przepisów — Przepisy dotyczące posiadania na pokładzie i stosowania pławnic dryfujących

Sentencja

1) Wstrzymując się od kontroli, inspekcji i nadzoru na swoim terytorium i na wodach morskich podlegających jej suwerenności lub jurysdykcji połowów, w szczególności w zakresie przestrzegania przepisów regulujących przechowywanie na statku i stosowanie pławnic dryfujących oraz nie zapewniając w wystarczającym zakresie podjęcia stosownych działań w odniesieniu do osób odpowiedzialnych za naruszenia przepisów wspólnotowych w dziedzinie posiadania na pokładzie i stosowania pławnic dryfujących, w szczególności poprzez stosowanie wobec tych osób sankcji odstraszających, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 1 ust. 1, rozporządzenia (EWG) nr 2241/87 z dnia 23 lipca 1987 r. ustanawiającego określone środki kontroli w odniesieniu do działalności połowowej oraz art. 2 i 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2846/98 z dnia 17 grudnia 1998 r.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 15.08.2008

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-274/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/54/WE — Artykuł 15 ust. 2 — Artykuł 23 ust. 2 — Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Upřednie zatwierdzanie metod stosowanych do wyliczania lub ustanawiania warunków dla przyłączenia i dostępu do sieci krajowych, łącznie z taryfami za przesyłanie i dystrybucję)

(2009/C 312/12)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Schima i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 15 ust. 2 lit. b) i c) i art. 23 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE — Oświadczenia dotyczące operacji unieszkodliwiania i gospodarowania odpadami (Dz.U. L 176, s. 37) — Brak gwarancji wymaganego rozdziału funkcjonalnego między interesami w zakresie dystrybucji i produkcji w przedsiębiorstwie zintegrowanym pionowo — Brak odpowiedzialności organów regulacyjnych za ustalanie lub zatwierdzanie metod stosowanych do wyliczania lub ustanawiania warunków dla przyłączenia i dostępu do sieci krajowych

Sentencja

1) Królestwo Szwecji

— poprzez brak przyjęcia zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE przepisów wymaganych dla zapewnienia rozdziału funkcjonalnego między interesami w zakresie dystrybucji i produkcji w przedsiębiorstwie zintegrowanym pionowo, oraz

- poprzez brak zobowiązania organu regulacyjnego do zatwierdzenia przed ich wejściem w życie przynajmniej metod stosowanych do wyliczania lub ustanawiania warunków dla przyłączenia i dostępu do sieci krajowych, łącznie z taryfami za przesyłanie i dystrybucję, zgodnie z art. 23 ust. 2 lit. a) dyrektywy,

Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.

- 2) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 236 z 13.9.2008.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-474/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia wszelkich przepisów niezbędnych w celu dostosowania się do art. 23 ust. 2 i 5 dyrektywy 2003/54/WE dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej — Kompetencje organu regulacyjnego w sektorze energii elektrycznej)

(2009/C 312/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia i B. Schima, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet, pełnomocnik, J. Scalais i O. Vanhulst, avocats)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia wszelkich przepisów niezbędnych w celu dostosowania się do art. 23 ust. 2 i 5 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej — Kompetencje organu regulacyjnego w sektorze energii elektrycznej

Sentencja

- 1) Królestwo Belgii:

- poprzez nieprzewidzenia możliwości złożenia skargi na odmowę przyłączenia do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej energii elektrycznej do organu regulacyjnego, który ma obowiązek rozstrzygnąć sprawę w terminie dwóch miesięcy w drodze wiążącej decyzji wydanej zgodnie z art. 23 ust. 5 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE, oraz
- poprzez przyznanie innemu organowi niż organ regulacyjny kompetencji do określania elementów decydujących z punktu

widzenia obliczania taryf, gdy chodzi o określone instalacje przesyłowe energii elektrycznej, wbrew przepisowi art. 23 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2003/54/WE,

uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy powyższej dyrektywy.

- 2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-551/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/68/WE — Działalność reasekuracyjna na własny rachunek — Podejmowanie i wykonywanie — Przepisy krajowe wcześniejsze względem dyrektywy — Brak przekazania lub brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 312/14)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Yerrell i M. Kaduczak, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Dowgielewicz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia, w wyznaczonym terminie, wszelkich przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywę Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG, a także dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE (Dz.U. L 323, s. 1)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywę Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG, a także dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE oraz nie przekazując Komisji Wspólnot Europejskich tekstu przepisów krajowych ustanowionych w dziedzinie uregulowanej w dyrektywie, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy, a w szczególności jej art. 64.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 55 z 07.03.2009

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 1 lipca 2009 r. — Handelsmaatschappij J. van Hilst i in. przeciwko The Jaguar Collection Limited i in.

(Sprawa C-238/09)

(2009/C 312/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Handelsmaatschappij J. van Hilst i in.

Strona pozwana: The Jaguar Collection Limited i in.

Na mocy postanowienia z dnia 20 lipca 2009 Trybunał wykreślił sprawę z rejestru.

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-326/09)

(2009/C 312/16)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. van Beek, i M. Kaduczak, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

— o stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla wykonania dyrektywy Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług⁽¹⁾; a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu tych przepisów, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy wymienionej dyrektywy;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2004/113/WE upłynął w dniu 21 grudnia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 373, str. 37

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-331/09)

(2009/C 312/17)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: K. Gross i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

— stwierdzenie, że w związku z niewypełnieniem zobowiązań wynikających z decyzji Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie pomocy państwa nr C 23/2006, ex NN 35/2006, notyfikowanej jako dokument nr C(2007) 5087, udzielonej przez Polskę na rzecz producenta stali Grupy Technologie Buczek, opublikowanej w Dz.U. L 116/2008, a w każdym razie w związku z brakiem powiadomienia Komisji o wypełnieniu tych zobowiązań, Rzeczpospolita Polska naruszyła przepisy wynikające z Artykułu 249, ustęp 4, Traktatu oraz Artykułu 3, 4 i 5 przedmiotowej decyzji;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dnia 23 października 2007 r. Komisja przyjęła decyzję nakazującą odzyskanie pomocy od polskiego producenta stali — grupy Technologii Buczek, w szczególności Technologii Buczek SA (zwanej dalej „TB”) i jej spółek zależnych: Huty Buczek (zwanej dalej „HB”) oraz Buczek Automotive (zwanej dalej „BA”), które nieprawidłowo realizowały zatwierdzony uprzednio plan restrukturyzacji i w dalszym ciągu otrzymywały niezgodną z prawem pomoc operacyjną. Ta pomoc operacyjna przybrała formę nieegzekwowania zobowiązań publicznoprawnych. Rzeczpospolita Polska została powiadomiona o decyzji dnia 24 października 2007 r. za pośrednictwem jej stałego przedstawiciela przy Unii Europejskiej. Jednocześnie Komisja wezwała Rzeczpospolitą Polskę do przyjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu odzyskania bezprawnie udzielonej pomocy.

Do chwili wniesienia skargi pomoc udzielona na rzecz HB i BA nie została zwrócona.

Według władz polskich powodem znacznego opóźnienia w odzyskiwaniu pomocy poza czysto technicznymi przeszkodami są przepisy polskiego prawa upadłościowego. Polskie władze wyjaśniły, że pomoc państwa, o której mowa w decyzji miała formę nieegzekwowania zobowiązań TB, mimo że w rzeczywistości korzyść z pomocy czerpały jej spółki zależne. W tej sytuacji TB formalnie odpowiadałoby za wszystkie zobowiązania, w tym kwoty, które należy odzyskać od HB i BA. Przepisy polskiego prawa rzekomo uniemożliwiają umorzenie takich należności z wyjątkiem przypadków „całkowitej niemożności”. Ponadto, jeśli roszczenia te zostają zgłoszone, syndyk masy upadłości TB zobowiązany jest do spłacenia tych należności, w tym kwot, które należałoby odzyskać od spółek zależnych. Ponadto, jeśli należności te zostają zwrócone, przestaje istnieć podstawa prawna do dochodzenia tych samych kwot od HB i BA.

Zdaniem Komisji jednakże nie wystarczy, aby Rzeczpospolita Polska skorzystała z wszystkich przysługujących jej środków. Wynikiem zastosowania tych środków musi być skuteczne i bezzwłoczne wykonanie decyzji, w przeciwnym razie należy założyć, że Rzeczpospolita Polska nie wypełniła swoich zobowiązań. Naruszenie obowiązku odzyskania przez państwo członkowskie ma miejsce, kiedy kroki podjęte przez to państwo członkowskie nie miały żadnego wpływu na faktyczny zwrot danej kwoty.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-349/09)

(2009/C 312/18)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: K. Herrmann i M. Simerdova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że nie wdrażając w całości dyrektywy Komisji 2005/28/WE z dnia 8 kwietnia 2005 r. ustalającej zasady oraz szczegółowe wytyczne dobrej praktyki klinicznej w odniesieniu do badanych produktów leczniczych przeznaczonych do stosowania u ludzi, a także wymogi zatwierdzania produkcji oraz przywozu takich produktów⁽¹⁾, a w każdym razie nie zawiadamiając Komisji o takich przepisach Rzeczpospolita Polska nie wypełniła swoich zobowiązań wynikających z art. 31 przedmiotowej dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/28/WE upłynął w dniu 29 stycznia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 91, str. 13

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 30 czerwca 2009 r. w sprawie T-444/07 Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 2 września 2009 r. przez Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM)

(Sprawa C-350/09 P)

(2009/C 312/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (przedstawiciel: C. Bonnefoi, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji;
- uwzględnienie w całości lub w części żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania CPEM podnosi trzynaście zarzutów dotyczących oddalenia przez Sąd jej wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 października 2007 r. dotyczącej cofnięcia pomocy finansowej przyznanej z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) mocą decyzji C(1999) 2645 z dnia 17 sierpnia 1999 r.

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasadę równego traktowania, jako że nie zastosował się do wymogu zapewnienia właściwej równowagi między argumentami stron. Poprzestając kilkakrotnie na stwierdzeniu, że Komisja odrzuca argumenty CPEM lub nie zgadza się z nimi, Sąd nie sprecyzował w istocie ani argumentów Komisji, ani sposobu, w jaki odpierają one lub obalają argumenty wnoszącej odwołanie, co prowadzi do braku równowagi w prezentacji okoliczności w toku postępowania, a zatem do braku równowagi w sposobie ich traktowania w wyroku.

W ramach zarzutu drugiego CPEM twierdzi, że Sąd naruszył prawo, odmawiając uwzględnienia „współodpowiedzialności” Komisji, w zakresie w jakim posiadała ona wiedzę o faktach zarzucanych CPEM, ale nie podjęła żadnego działania w toku okresowych kontroli dotyczących realizacji dotowanego projektu celem zablokowania wypłaty zaliczek oraz pełnej kwoty dotacji. Spoczywający na CPEM obowiązek zwrotu całości przyznanej pomocy finansowej jest więc bezzasadny w świetle argumentów przedstawionych przez CPEM, które dowodzą przynajmniej współodpowiedzialności Komisji w powstałej sytuacji przynoszącej szkodę.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd niesłusznie nie zbadał jej argumentów dotyczących wyboru podstawy prawnej kontroli, która była niezgodna z prawem, ponieważ została przeprowadzona na podstawie innego rozporządzenia niż rozporządzenie, w oparciu o które jest ona oficjalnie dokonywana.

W ramach zarzutu czwartego wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo, uznając za niedopuszczalne żądania CPEM zmierzające do uzyskania odszkodowania za publiczne naruszenie jej wizerunku. OLAF przekazał bowiem informacje prasie lokalnej, mimo że CPEM nie otrzymała jeszcze decyzji dotyczącej cofnięcia pomocy finansowej. W tych okolicznościach upublicznienie takich informacji poważnie szkodzi wizerunkowi organizacji realizującej zadanie w interesie ogólnym, która nie ma własnych środków ani klienteli, a której źródłem finansowania są wyłącznie podmioty publiczne i prywatne dokonujące wpłat.

W ramach zarzutu piątego CPEM podnosi, że Sąd naruszył prawo oraz zasadę proporcjonalności, gdy odrzucił wniosek o symboliczne odszkodowanie na rzecz jej pracowników ze względu na brak szczególnego pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi, mimo że uchybienia wskazane przez wnoszącą odwołanie w odniesieniu do pełnomocnictw udzielonych śledczym OLAF-u oraz pracownikom Komisji nie zostały zbadane przez Sąd.

W ramach zarzutu szóstego CPEM zarzuca Sądowi, że naruszył prawo, ograniczając zakres skargi oraz badanie zarzutu pierwszego jedynie do poszanowania prawa do obrony, mimo że CPEM wyraźnie nawiązała do fundamentalnego prawa do obrony oraz do ogólnych zasad prawa.

W ramach zarzutu siódmego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył ponadto prawo, ograniczając zakres poszanowania prawa do obrony jedynie do zapewnienia możliwości skutecznego przedstawienia stanowiska przez adresatów decyzji

oddziałującej w sposób istotny na ich interesy. Tymczasem poszanowanie prawa do obrony ma znacznie szerszy zakres. Poza tym „użyteczny” charakter debaty z OLAF-em i Komisją oraz badanie wszystkich okoliczności niniejszej sprawy z „dbałością i bezstronnością” są w danym przypadku wysoce wątpliwe, podobnie jak nieprzekazanie przez OLAF informacji o przedmiocie skarg złożonych przeciwko CPEM.

W ramach zarzutu ósmego wnosząca odwołanie zarzuca konkretnie Sądowi, że naruszył prawo w zakresie, w jakim uznał, iż fakt poinformowania prasy o treści decyzji administracyjnej nakładającej karę, zanim jeszcze beneficjent został o niej poinformowany, nie stanowi naruszenia prawa do obrony.

W ramach zarzutu dziewiątego CPEM zarzuca Sądowi, że niesłusznie nie uwzględnił jej zarzutu dotyczącego nieposzanowania przez Komisję, w ramach postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji, prawa do obrony oraz zasad: domniemania niewinności, pewności prawa, równowagi i bezstronności kontroli. Poszanowanie tych ogólnych zasad prawa winno w istocie zostać zapewnione nie tylko w toku postępowań administracyjnych mogących doprowadzić do nałożenia kar, ale również w ramach dochodzeń wstępnych.

W ramach zarzutu dziesiątego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, gdyż nie uwzględnił francuskiego pojęcia organizacji o celach niezarobkowych oraz relacji, jakie może i powinna utrzymywać taka organizacja z różnymi jednostkami samorządu lokalnego. Sąd powielił w ten sposób pierwotny błąd Komisji i OLAF-u, które uznały, że związki między CPEM a jednostkami samorządu lokalnego, w tym władzami Marsylii, stanowiły poważną nieprawidłowość.

W ramach zarzutu jedenastego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że popełnił błąd w zakresie ustaleń faktycznych, stwierdzając, że CPEM uważała, iż „przewodnik promotora” był niewiążący, i odrzucając jej argumenty w tym zakresie, podczas gdy tak naprawdę CPEM nie uważała, że ów przewodnik miał niewiążący charakter, a krytykowała jedynie fakt istnienia kilku różnych wersji, co prowadziło do braku pewności prawa oraz do naruszenia prawa do kontrykcyjnego przedstawienia stanowiska.

W ramach zarzutu dwunastego CPEM podnosi, że Sąd dokonał nieprawidłowej wykładni pojęcia „waloryzacja”, posługując się błędnym z prawnego punktu widzenia argumentem Komisji, że owa technika zaliczenia wydatków jest dozwolona w ramach „głównego zakresu” projektów objętych EFS, lecz niedozwolona w ramach projektów pilotażowych na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 4255/88 ⁽¹⁾.

W ramach zarzutu trzynastego wnosząca odwołanie zarzuca wreszcie Sądowi, że naruszył zasadę pewności prawa, gdyż nie ustosunkował się do zarzutu opartego na niemożności stosowania rozporządzenia nr 1605/2002 ⁽²⁾, na którym bazuje decyzja OLAF-u i Komisji, mimo że w okresie, gdy miały miejsce zdarzenia, obowiązywało rozporządzenie finansowe ⁽³⁾ z dnia 21 grudnia 1977 r. Ponadto CPEM wnosi na podstawie art. 47 § 1 akapit drugi i trzeci regulaminu Trybunału o ustalenie faktów w drodze przesłuchania świadków.

- (1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4255/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Społecznego (Dz.U. L 374, s. 21).
- (2) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).
- (3) Rozporządzenie finansowe z dnia 21 grudnia 1977 r. mające zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 356, s. 1), w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady (WE, EWWiS, Euratom) nr 2779/98 z dnia 17 grudnia 1998 r. zmieniającym rozporządzenie finansowe z dnia 21 grudnia 1977 r. (Dz.U. L 347, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry) w dniu 7 września 2009 r. — Dr. Donat Cornelius Ebert przeciwko Budapesti Ügyvédi Kamara

(Sprawa C-359/09)

(2009/C 312/20)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Ítéltábla (Węgry).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dr. Donat Cornelius Ebert.

Strona pozwana: Budapesti Ügyvédi Kamara.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 89/48/EWG ⁽¹⁾ oraz dyrektywa 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ powinny być interpretowane w ten sposób, że skarżący, który posiada obywatelstwo niemieckie, zdał egzamin adwokacki w Niemczech, gdzie należy do rady adwokackiej, lecz posiada zezwolenie na pobyt i pracuje na Węgrzech, ma prawo posługiwania się w postępowaniu sądowym i administracyjnym tytułem „ügyvéd” (adwokat), który ma charakter tytułu zawodowego w państwie przyjmującym (Węgry), obok tytułu niemieckiego „Rechtsanwalt” (adwokat) i tytułu węgierskiego „európai közvédelmi jogász” (prawnik europejski), pomimo iż nie należy do izby adwokackiej na Węgrzech i nie uzyskał żadnego zezwolenia?

- 2) Czy dyrektywa 98/5/WE stanowi uzupełnienie dyrektywy 89/4[8]/EWG w tym znaczeniu, że dyrektywa 98/5/WE dotycząca wykonywania zawodu adwokata stanowi ustawę szczególną dotyczącą dziedziny adwokatury, podczas gdy dyrektywa 89/4[8]/EWG ogranicza się, co do zasady, do regulowania uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych?

(1) Dyrektywa Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16).

(2) Dyrektywa 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mająca na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 77, s. 36).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 29 czerwca 2009 r. w sprawie T-94/05 Athinaiki Techniki AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 11 września 2009 r. przez Athinaiki Techniki AE

(Sprawa C-362/09 P)

(2009/C 312/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Athinaiki Techniki AE (przedstawiciel: S. A. Pappas, adwokat)

Dруга strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Athens Resort Casino AE Symmetochon

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia,
- uwzględnienie żądań przedstawionych w postępowaniu pierwszej instancji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania strona wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie zinterpretował wcześniejsze orzecznictwo Trybunału w odniesieniu do przesłanek zgodności z prawem cofnięcia aktu administracyjnego. Aby cofnięcie takiego aktu było skuteczne należy bowiem stwierdzić, że jest on niezgodny z prawem, a jego odwołanie powinno nastąpić w rozsądnym terminie. Tymczasem w niniejszej sprawie cofnięcie aktu Komisji nastąpiło ponad cztery lata po jego wydaniu i nie przedstawiono w tym względzie żadnego uzasadnienia.

W ramach zarzutu drugiego Athinaiki Techniki podnosi, że Sąd naruszył prawo przez to, że nie rozstrzygnął podniesionej przez nią kwestii nadużycia władzy. Wycofując sporną decyzję Komisja nie miała bowiem na celu cofnięcia rozpatrywanego aktu dla poszanowania zasady zgodności z prawem, lecz uniknięcie poddawania go kontroli sądów wspólnotowych.

Po trzecie wnosząca odwołanie twierdzi, iż wbrew rozstrzygnięciu zawartemu w zaskarżonym postanowieniu, w dalszym ciągu istnieje po jej stronie interes w uzyskaniu wyroku stwierdzającego nieważność spornej decyzji Komisji. Konsekwencje cofnięcia rozpatrywanego aktu przez Komisję nie mogą bowiem ograniczać się do jedynie do wznowienia procedury badania wstępnego. Wyrok stwierdzający nieważność zobowiązywałby bowiem Komisję albo do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy państwa, albo wzywałby dane państwo członkowskie do zniesienia lub zmiany analizowanej pomocy. Sąd naruszył zatem prawo uznając, że jedyną konsekwencją stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji jest obowiązek wszczęcia procedury badania wstępnego.

Wnosząca odwołanie twierdzi wreszcie, że Sąd naruszył status powagi rzeczy osądzonej, jaki posiada wyrok Trybunału wydany w powiązanej sprawie C-521/06 P. Z wyroku tego wynika bowiem, że Komisja nie może przedłużać stanu beczynności administracyjnej w ramach procedury badania pomocy państwa. Tymczasem cofając zaskarżoną decyzję Komisja powróciła właśnie do stanu beczynności, a Sąd dopuścił się dodatkowego naruszenia prawa przez to, że w żaden sposób nie skrytykował takiego stanu rzeczy.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 1 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T-273/06 i T-297/06 ISD Polska i.in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 15 września 2009 r. przez ISD Polska sp. z o.o., Industrial Union of Donbass Corporation, ISD Polska sp. z o.o. (dawniej Majątek Hutniczy sp. z o.o.)

(Sprawa C-369/09 P)

(2009/C 312/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: ISD Polska sp. z o.o., Industrial Union of Donbass Corporation, ISD Polska sp. z o.o. (dawniej Majątek Hutniczy sp. z o.o.) (przedstawiciele: C. Rapin, E. Van den Haute, adwokaci)

Druuga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszących odwołanie

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne;
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (ósma izba) z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T-273/06 i T-297/06;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania;
- na wypadek gdyby Trybunał Sprawiedliwości postanowił umorzyć postępowanie, obciążenie Komisji Europejskiej kosztami na podstawie art. 69 § 6 w związku z art. 72 lit. a) regulaminu Trybunału.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszące odwołanie podnoszą trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie kwestionują ocenę Sądu, zgodnie z którą protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali, załączony do aktu przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej⁽¹⁾, dopuszcza w pkt 6 stosowanie jego przepisów z mocą wsteczną. Według wnoszących odwołanie z treści, celu ani systematyki tego przepisu, który ogranicza się do wskazania, że przedsiębiorstwa wymienione w załączniku 1 do tego protokołu będą mogły w pewnych granicach korzystać z pomocy w latach 1997–2003, nie można bowiem wywnioskować żadnego skutku retroaktywnego. Innymi słowy przepis ten oznacza, że wysokość pomocy, jaka może zostać przyznana na rzecz przedsiębiorstw do końca 2003 r. winna być obliczana retrospektywnie przy uwzględnieniu kwot pomocy przyznanych wcześniej, nie nakazuje natomiast uznania przyznanej wcześniej pomocy za niezgodną z prawem. Ponadto wykładnia taka została przyjęta zarówno przez Komisję, jak i przez Radę, z których ta pierwsza w propozycji decyzji, zaś ta druga w decyzji stwierdziły, że zobowiązania przyjęte w protokole nr 8 zostały wypełnione.

W ramach zarzutu drugiego wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo uznając z jednej strony, że przedsiębiorstwa będące beneficjentami pomocy mogą mieć uzasadnione oczekiwania co do legalności pomocy w zasadzie jedynie wtedy, gdy pomoc została przyznana z poszanowaniem procedury przewidzianej w art. 88 WE, a z drugiej strony, że procedury przewidziane w dotyczącym wyrobów EWWiS protokole (nr 2) do umowy stowarzyszeniowej z dnia 16 grudnia 1991 r.,⁽²⁾ w ramach których Komisja i Rada dowiedziały się o istnieniu spornej pomocy, nie mogły doprowadzić do powstania po stronie wnoszących odwołanie uzasadnionych oczekiwań.

Bezsporne jest bowiem to, że żadne formalne zgłoszenie spornej pomocy nie mogło nastąpić na podstawie art. 88 WE, ponieważ ówczesnie Rzeczpospolita Polska nie była jeszcze członkiem Unii Europejskiej, jak również to, że Komisja została poinformowana o istnieniu tej pomocy i uznała — po zbadaniu polskiego planu restrukturyzacji oraz przedstawionych w tym kontekście planów przedsiębiorstw, że spełnia ona wymogi art. 8 ust. 4 protokołu nr 2 do umowy stowarzyszeniowej, a także przesłanki określone w protokole nr 8 załączonym do aktu akcesyjnego.

W ramach trzeciego i ostatniego zarzutu wnoszące odwołanie podnoszą wreszcie, iż dopuszczono się naruszenia rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽³⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 794/2004⁽⁴⁾. Twierdzą one bowiem, iż aby móc uznać stopę odsetkową mającą zastosowanie przy odzyskiwaniu spornej pomocy za „właściwą” w rozumieniu art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 nie wystarczy, że stopa ta została ustalona w ścisłej współpracy z danym państwem członkowskim. Określenie „właściwa” używane w odniesieniu do stopy odsetkowej stosowanej przy odzyskiwaniu pomocy państwa jest pojęciem z zakresu prawa materialnego, niezależnym od procedury, jaką stosuje Komisja w wyjątkowych przypadkach, w których określa ona tę stopę przy współpracy z zainteresowanym państwem członkowskim.

(¹) Dz.U. 2003, L 236, s. 948.

(²) Układ Europejski ustanawiający stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony (Dz.U. 1993, L 348, s. 2).

(³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE [po zmianie art. 88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1).

(⁴) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 140, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bruxelles (Belgia) w dniu 23 września 2009 r. — Françoise Hanssens-Ensch (syndyk masy upadłościowej Agenor S.A.) przeciwko Wspólnocie Europejskiej

(Sprawa C-377/09)

(2009/C 312/23)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Françoise Hanssens-Ensch (syndyk masy upadłościowej Agenor S.A.)

Strona pozwana: Wspólnota Europejska

Pytania prejudycjalne

Czy art. 288 akapit drugi traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że skargę o stwierdzenie odpowiedzialności pozazumownej w rozumieniu tego postanowienia stanowi skarga o stwierdzenie odpowiedzialności oparta na art. 530 belgijskiego Code des Sociétés i wniesiona przez syndyka masy upadłościowej, mająca na celu doprowadzenie do nakazania Wspólnocie Europejskiej pokrycia pasywów upadłej spółki, z tego względu, że Wspólnota Europejska była *de facto* uprawniona do zarządzania spółką handlową i w zarządzaniu tą spółką dopuściła się poważnego uchybienia, które przyczyniło się do jej upadłości?

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-378/09)

(2009/C 312/24)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Šimerdová i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie dokonując prawidłowej transpozycji do prawa krajowego przepisów art. 10a akapit pierwszy, drugi i trzeci dyrektywy Rady 85/337/EWG⁽¹⁾ z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 97/11/WE⁽²⁾ i dyrektywę 2003/35/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy ustępu pierwszego, drugiego i trzeciego art. 10a tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 25 czerwca 2005 r.

(¹) Dz.U. 1985 L 175, s. 40.

(²) Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko; Dz.U. 1997 L 73, s. 5.

(³) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE; Dz.U. 2003 L 156, s. 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) w dniu 25 września 2009 r. — Maurits Casteels przeciwko British Airways plc

(Sprawa C-379/09)

(2009/C 312/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym:

Strona skarżąca: Maurits Casteels

Strona pozwana: British Airways plc

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy osoba prywatna prowadząca przed sądem krajowym spór ze swym pracodawcą z sektora prywatnego może powoływać się na art. 42 traktatu WE, jeśli Rada nie podjęła przewidzianego w tym postanowieniu działania?
- 2) Czy art. 39 traktatu WE, przed dyrektywą 98/49 z 29 czerwca 1998 r., oraz art. 42 traktatu WE, potraktowane łącznie bądź oddzielnie, są sprzeczne z tym, że:

gdy nieoddelegowany pracownik był zatrudniony przez będącego tą samą osobą prawną pracodawcę w znajdujących się w różnych państwach członkowskich różnych zakładach tego pracodawcy i był objęty systemami dodatkowego ubezpieczenia emerytalnego obowiązującymi w tych zakładach

— dla celów ustalenia okresu do nabycia ostatecznych praw do świadczeń z tytułu objęcia dodatkowym ubezpieczeniem emerytalnym (nabytych zarówno na podstawie składek zapłaconych przez pracownika jak i jego pracodawcę) w danym państwie członkowskim nie uwzględnia się ani stażu pracy u tego samego pracodawcy w innym państwie członkowskim, ani członkostwa w systemie dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych w tym państwie członkowskim;

— przeniesienie pracownika za jego zgodą do innego zakładu tego samego pracodawcy znajdującego się w innym państwie członkowskim jest traktowane tak, jak przewidziane w przepisach emerytalnych dobrowolne zakończenie przez niego zatrudnienia, w którym to przypadku jego uprawnienia do świadczeń z tytułu objęcia dodatkowym świadczeniem emerytalnym ograniczają się do składek zapłaconych przez tego pracownika,

skoro ta sytuacja ma ten negatywny skutek, że pracownik traci uprawnienia do świadczeń z tytułu

objęcia dodatkowym świadczeniem emerytalnym w okresie zatrudnienia w tym państwie członkowskim, co nie miałyby miejsca, gdyby był on zatrudniony przez pracodawcę w jednym tylko państwie członkowskim i byłby objęty dodatkowym ubezpieczeniem emerytalnym w ramach tego jednego państwa?

Skarga wniesiona w dniu 25 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-383/09)

(2009/C 312/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: O. Beynet i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając programu środków pozwalających na ścisłą ochronę gatunku *Cricetus cricetus* (chomik europejski), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (!);

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska w swojej skardze zarzuca stronie pozwanej nieustanowienie, jak tego wymagają postanowienia art. 12 dyrektywy 92/43/EWG, systemu ścisłej ochrony gatunku *Cricetus cricetus* (chomik europejski) w Alzacji, która stanowi obszar naturalnego występowania tego gatunku we Francji.

Według skarżącej, badanie liczby nor tego zwierzęcia wykazało znaczący spadek ich liczby w ostatnich latach, ponieważ liczba nor spadła z 1167 w 2001 r. do tylko 161 w 2007 r. W tych okolicznościach, gatunkowi temu, zagrożonemu zarówno ze strony niekorzystnych praktyk rolniczych jak i ze strony rozwoju urbanistycznego, zagraża kompletne wyginięcie w najbliższej przyszłości.

Komisja przyznaje w swojej skardze, że strona pozwana uwzględniła te problemy poprzez przyjęcie środków dotyczących zarówno działań urbanistycznych jak i praktyk rolniczych, lecz środki te okazują się zupełnie niewystarczające.

Po pierwsze trzy obszary działań priorytetowych, stanowiące obszary, na których koncentrują się największe wysiłki ochrony gatunku, pokrywają tylko niewielką część terytorium będącego naturalnym siedliskiem tego zwierzęcia, ponieważ dwie trzecie istniejących nor znajduje się poza tymi obszarami stanowiącymi jedynie 2 % ziemi korzystnej dla chomika europejskiego. Tymczasem, aby środki ochrony tego gatunku miały być skuteczne, należałoby co najmniej przyjąć jako punkt odniesienia występowanie chomika europejskiego w 1990 r., a nie w 2000 r.

Po drugie same środki ochrony są bardzo niewystarczające. Komisja ubolewa w tym zakresie w szczególności nad brakiem jasności normatywnej w odniesieniu do obszarów, które mogą być ponownie zamieszkałe przez chomika europejskiego. Administracja krajowa korzysta bowiem ze zbyt dużego zakresu uznania przy przyznawaniu odstępstw dla projektów rozwoju urbanistycznego na terenach będących siedliskiem chomików, a ponadto istnieje duża niepewność odnośnie do środków kompensacyjnych podejmowanych celem ochrony tego gatunku.

(¹) Dz.U. L 206, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 29 września 2009 r. — Prunus SARL przeciwko Directeur des services fiscaux

(Sprawa C-384/09)

(2009/C 312/27)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prunus SARL

Strona pozwana: Directeur des services fiscaux

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 56 i nast. traktatu WE stoją na przeszkodzie takim przepisom prawnym jak art. 990 D i nast. code général des impôts [ogólnego kodeksu podatkowego], które przyznają osobom prawnym, których miejsce faktycznego zarządu znajduje się we Francji lub od dnia 1 stycznia 2008 r. w państwie członkowskim Unii Europejskiej, uprawnienie do zwolnienia ze spornego podatku, i które uzależniają to uprawnienie w przypadku osób prawnych, których miejsce

faktycznego zarządu znajduje się na terytorium państwa trzeciego, od istnienia konwencji o pomocy administracyjnej zawartej między Francją a tym państwem w celu zwalczania oszustw podatkowych i unikania opodatkowania albo od okoliczności, że na mocy umowy międzynarodowej zawierającej postanowienie zakazujące dyskryminacji ze względu na przynależność państwową na te osoby prawne nie można nałożyć wyższego podatku niż podatek, któremu podlegają osoby prawne mające miejsce faktycznego zarządu we Francji?

2) Czy art. 56 i nast. traktatu WE stoją na przeszkodzie takiemu przepisowi prawnemu jak art. 990 F code général des impôts, który umożliwia organom podatkowym pociągnięcie do solidarnej odpowiedzialności z tytułu zapłaty podatku przewidzianego w art. 990 D i nast. code général des impôts każdej osoby prawnej występującej między dłużnikiem bądź dłużnikami podatku a nieruchomościami lub prawami do nieruchomości?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Mokestinų ginčų komisiją prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Republika Litewska) w dniu 29 września 2009 r. — Nidera Handelscompagnie B.V. przeciwko Valstybinės mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-385/09)

(2009/C 312/28)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Mokestinų ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nidera Handelscompagnie B.V.

Strona pozwana: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

1) Czy ustawodawstwo, zgodnie z którym prawo do odliczenia podatku VAT przysługuje jedynie podatnikom VAT tzn. podmiotom zarejestrowanym dla potrzeb podatku VAT w państwie członkowskim (w tym przypadku na Litwie) na podstawie obowiązujących procedur, jest zgodne z przepisami dyrektywy 2006/112/WE regulującej prawo do odliczenia VAT?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy jest to zgodne z ogólnymi zasadami dotyczącymi prawa do odliczenia VAT ustanowionymi w dyrektywie 2006/112/WE, gdy takie ustawodawstwo przewiduje, że podatnik VAT ma prawo do odliczenia naliczonego VAT i/lub VAT od przywozu w odniesieniu do nabytych towarów i/lub świadczonych usług przed datą zarejestrowania jako podatnik VAT, tylko wtedy gdy towary te będą wykorzystane w ramach opodatkowanej działalności tego podatnika VAT, co oznacza, że nie może odliczyć naliczonego VAT i/lub VAT od przywozu w odniesieniu do nabytych towarów i/lub świadczonych usług przed datą zarejestrowania jako podatnik VAT jeżeli towary te zostały wcześniej wykorzystane w ramach tej działalności?

2) Czy wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE należy dokonywać w ten sposób, że nieprzedłużenie umów o pracę na czas określony z pracownikami tymczasowymi z powodu przejścia działalności, do wykonywania której byli przydzieleni, narusza zakaz ustanowiony w tym przepisie, w związku z czym należy uznać, że ci pracownicy tymczasowi w dniu przejścia nadal pozostawali w dyspozycji pracodawcy użytkownika?

3) Czy wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE, ewentualnie w zw. z art. 2 ust. lit. c), należy dokonywać w ten sposób, że nakłada na przejmującego obowiązek utrzymania stosunku pracy z pracownikami tymczasowymi, którzy byli przydzieleni do wykonywania działalności będącej przedmiotem przejścia lub których w dniu przejścia należy uważać za nadal pozostających w dyspozycji pracodawcy użytkownika?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Bruxelles (Belgia) w dniu 30 września 2009 r. — Jhonny Briot przeciwko Randstad Interim, Sodexho SA, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-386/09)

(2009/C 312/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jhonny Briot

Strona pozwana: Randstad Interim, Sodexho SA, Rada Unii Europejskiej

Pytania prejudycjalne

1) Jeżeli w ramach przejścia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/0023 ⁽¹⁾ okazuje się, że jednostka przejęta, tj. stołówka pracownicza instytucji wspólnotowej, korzystała ze znaczącej liczby pracowników tymczasowych na podstawie umów ramowych zawartych z różnymi agencjami pracy tymczasowej, to czy agencję pracy tymczasowej, a w jej braku — instytucję, pod której kontrolą i kierownictwem pracownicy tymczasowi wykonywali pracę, należy uważać za pracodawcę-zbywającego w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy?

Czy w przypadku gdy status pracodawcy-zbywającego nie może zostać przypisany ani agencji pracy tymczasowej, ani pracodawcy użytkownikowi należy uważać, że pracownicy tymczasowi nie mogą korzystać z gwarancji, jakie daje dyrektywa 2001/23?

W razie odpowiedzi twierdzącej na to pytanie — czy wykładni art. 3 ust. 1 należy dokonywać w ten sposób, że nakłada obowiązek zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony w sytuacji gdy przejmujący nie jest agencją pracy tymczasowej i nie może zawrzeć umowy o pracę tymczasową?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil (Hiszpania) w dniu 1 października 2009 r. — Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA) przeciwko Magnatrading SL

(Sprawa C-387/09)

(2009/C 312/30)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Mercantil n° 1 de Santa Gruz de Tenerife

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA)

Strona pozwana: Magnatrading SL

Pytania prejudycjalne

1) Czy pojęcie „godziwa rekompensata”, zawarte w art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾ jest nowym pojęciem wspólnotowym, które należy interpretować jednakowo we wszystkich państwach członkowskich Wspólnoty Europejskiej?

2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2.1. Gdyby przez wejściem w życie dyrektywy 2001/29/WE istniał krajowy system godziwego wynagrodzenia za zwielokrotnianie utworów do użytku prywatnego, to czy po wejściu w życie dyrektywy 29/2001 krajowe przepisy należałoby interpretować „zgodnie” z nowym pojęciem „godziwej rekompensaty” za zwielokrotnianie utworów do użytku prywatnego?

2.2. Czy w celu ustalenia, które urządzenia są objęte obowiązkiem zapłaty godziwej rekompensaty oraz wysokości tej rekompensaty należy uwzględnić zakres przedmiotowy wyjątku dotyczącego zwielokrotniania utworów do użytku prywatnego, ustanowionego w art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy, a także kryteria określone w motywie 35 dyrektywy?

W razie odpowiedzi twierdzącej, czy byłoby zgodne ze wspólnotowym pojęciem „godziwej rekompensaty za zwielokrotnianie utworów do użytku prywatnego”: a) ustanowienie obowiązku zapłaty w odniesieniu do urządzeń przeznaczonych do celów osobistych oraz do celów zawodowych niemających związku ze „zwielokrotnianiem utworów do użytku prywatnego” lub b) ustanowienie kwoty ryczałtowej nieuwzględniającej wykorzystywania urządzeń do celów zwielokrotniania utworów do użytku prywatnego ani szkody, która może być spowodowana takim ich wykorzystaniem i objęcie obowiązkiem zapłaty rekompensaty również tych sytuacji, w których nie powstaje żadna szkoda lub powstała szkoda jest nieznaczących rozmiarów?

2.3. Czy jest zgodny z art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29 system, który ustanawiając ograniczenie zwielokrotniania utworów do użytku prywatnego, obejmuje ogólnym obowiązkiem zapłaty godziwej rekompensaty określony rodzaj urządzeń lub nośników (np. nagrywalne płyty kompaktowe CD-R lub dyski DVD-R) bez względu na to, czy nabywane są one przez osoby fizyczne do użytku prywatnego, przez osoby fizyczne do celów zawodowych, aby tworzyć i przechowywać własne informacje, w celu spełnienia wymogów prawnych, czy przez osoby prawne, które w żadnym razie nie będą korzystać z wyjątku dotyczącego zwielokrotniania utworów do użytku prywatnego?

3) W razie odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie:

3.1. Czy oznacza to, że państwa członkowskie mają całkowitą swobodę przy ustalaniu kryteriów i mechanizmów, zgodnie z którymi powinno ustalać się, które urządzenia będą objęte obowiązkiem zapłaty godziwej rekompensaty za zwielokrotnianie utworów do użytku

prywatnego, jak również wysokość tej rekompensaty, czy też istnieją określone granice tej swobody, a jeśli tak, to jakie?

3.2. Czy oznacza to, że państwa członkowskie mają prawo zezwolić, by jednostki będące osobami trzecimi pobierały opłaty za utwory, które twórcy dobrowolnie nieodpłatnie przekazali na rzecz społeczeństwa, za pomocą licencji, czy też istnieją określone granice tego uprawnienia, a jeśli tak, to jakie?

3.3. Czy oznacza to, że państwa członkowskie mają prawo zezwolić, by jednostki będące osobami trzecimi pobierały opłaty od użytkowników ze względu na przestrzeganie przez tych użytkowników publicznej wiążącej regulacji, czy też istnieją określone granice tego uprawnienia, a jeśli tak, to jakie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Bundessozialgericht w dniu 2 października
2009 r. — Joao Da Silva Martins przeciwko Bank
Betriebskrankenkasse — Pflegekasse**

(Sprawa C-388/09)

(2009/C 312/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundessozialgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Joao Da Silva Martins

Strona pozwana: Bank Betriebskrankenkasse — Pflegekasse

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodne jest z przepisami pierwotnego i/lub wtórnego prawa Wspólnoty Europejskiej dotyczącymi swobodnego przemieszczania się i zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących (w szczególności z art. 39 WE, art. 42 WE oraz art. 27 i art. 28 rozporządzenia nr 1408/71) to, że były pracownik najemny, który pobiera emeryturę zarówno byłego państwa miejsca zatrudnienia, jak również państwa pochodzenia i który nabył w byłym państwie miejsca zatrudnienia prawo do zasiłku (dodatku) pielęgnacyjnego ze względu na potrzebę korzystania z usług pielęgnacyjnych, traci prawo do tego zasiłku (dodatku) po powrocie do swojego państwa pochodzenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 2 października 2009 r. — Reti Televisive Italiane SpA (RTI) przeciwko Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-390/09)

(2009/C 312/32)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Reti Televisive Italiane SpA (RTI)

Strona pozwana: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 i art. 18a dyrektywy 89/552/EWG⁽¹⁾ ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą 97/36/WE⁽²⁾ należy uważać za przepisy w wystarczającym stopniu precyzyjne i bezwarunkowe w taki sposób, że mogą one po upływie terminu transpozycji mieć pierwszeństwo nad sprzecznymi z nimi przepisami prawa wewnętrznego i uzupełniać, zgodnie z prawidłową wykładnią art. 249 akapit trzeci traktatu przepisy krajowe obowiązujące w tym względzie i czy mogą one podlegać wykonaniu przez organ administracyjny taki jak AGCOM, który posiada uprawnienia wykonawcze w stosunku do prawa krajowego?
- 2) Czy art. 18 i art. 18a dyrektywy 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą 97/36/WE należy interpretować w ten sposób, że w zakresie wykraczającym poza obowiązkowy minimalny czas trwania okienek eksploatacyjnych telezakupów wynoszący 15 minut wszelkie uzupełniające formy telezakupów, nawet jeśli ich czas trwania przekracza 3 minuty ale jest krótszy niż 15 minut należy kwalifikować jako „informację o charakterze telezakupów”, która podlega czasowym ograniczeniom ustanowionym dla informacji reklamowych?
- 3) Czy art. 1 lit. c), art. 10, art. 11 i art. 18 ust. 3 dyrektywy 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą 97/36/WE należy interpretować w ten sposób, że informacje nadawcy o jego własnych programach nadawane nieodpłatnie są objęte zakresem pojęcia reklamy dla celów stosowania do nich sposobów odróżnienia informacji reklamowych od reszty programu i włączania reklamy w ramy transmisji telewizyjnych?
- 4) Czy art. 1 lit. c), art. 10, art. 11 i art. 18 ust. 3 dyrektywy 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą

97/36/WE należy interpretować w ten sposób, że działalność informacji i komunikacji instytucjonalnej, o której mowa we włoskiej ustawie nr 150 z dnia 7 czerwca 2000 r., włącznie z informacjami użyteczności społecznej i w interesie publicznym jest objęta zakresem pojęcia reklamy dla celów stosowania do niej sposobów odróżnienia informacji reklamowych od reszty programu i włączania reklamy w ramy transmisji telewizyjnych?

⁽¹⁾ Dz. U. L 298, s. 23.

⁽²⁾ Dz. U. L 265, s. 42.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas (Republika Litewska) w dniu 2 października 2009 r. — Malgožata Runevič-Vardyn i Łukasz Paweł Wardyn przeciwko Urzędowi Miasta Wilna, Ministerstwu Sprawiedliwości Republiki Litewskiej, Państwowej Komisji Języka Litewskiego, Wydziałowi Rejestracji Stanu Cywilnego Departamentu Prawnego Urzędu Miasta Wilna

(Sprawa C-391/09)

(2009/C 312/33)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Malgožata Runevič-Vardyn i Łukasz Paweł Wardyn

Strona pozwana: Urząd Miasta Wilna, Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Litewskiej, Państwowa Komisja Języka Litewskiego, Wydział Rejestracji Stanu Cywilnego Departamentu Prawnego Urzędu Miasta Wilna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle przepisów dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on państwom członkowskim pośredniej dyskryminacji osób ze względu na ich pochodzenie etniczne w sytuacji przypadku, w którym przepisy krajowe przewidują, że imiona i nazwiska mogą być wpisywane w aktach stanu cywilnego z użyciem wyłącznie liter języka państwowego?

- 2) Czy w świetle przepisów dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on państwom członkowskim pośredniej dyskryminacji osób ze względu na ich pochodzenie etniczne w przypadku, w którym przepisy krajowe przewidują, że imiona i nazwiska osób innego pochodzenia lub przynależności państwowej należy wpisywać w aktach stanu cywilnego z użyciem liter łacińskich bez zastosowania znaków diakrytycznych, ligatur lub innych modyfikacji liter alfabetu łacińskiego, które używane są w innych językach?
- 3) Czy postanowienia art. 18 ust. 1 WE, ustanawiającego prawo każdego obywatela Unii Europejskiej do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, i art. 12 akapit pierwszy WE, który zakazuje dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwom członkowskim stanowienia w przepisach krajowych, że imiona i nazwiska mogą być wpisywane w aktach stanu cywilnego wyłącznie z użyciem liter języka państwowego?
- 4) Czy postanowienia art. 18 ust. 1 WE, ustanawiającego prawo każdego obywatela Unii Europejskiej do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, i art. 12 akapit pierwszy WE, który zakazuje dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwom członkowskim stanowienia w przepisach krajowych, że imiona i nazwiska osób innego pochodzenia etnicznego lub przynależności państwowej należy wpisywać w aktach stanu cywilnego z użyciem liter łacińskich bez zastosowania znaków diakrytycznych, ligatur lub innych modyfikacji liter alfabetu łacińskiego, które używane są w innych językach?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 13 października 2009 r. — Oasis East sp. z o.o./Minister Finansów

(Sprawa C-395/09)

(2009/C 312/34)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Oasis East sp. z o.o.

Strona pozwana: Minister Finansów

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo wspólnotowe (w szczególności art. 17 ust. 6 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ (77/388/EWG), obecnie art. 176 Dyrektywy z dnia 28 listopada 2006 r. 2006/112/WE Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾) daje państwu członkowskiemu prawo do stosowania krajowych przepisów, wyłączających uprawnienie podatnika do obniżenia kwoty lub zwrotu różnicy podatku należnego w przypadku nabycia importu usług, w związku z którymi zapłata należności jest dokonywana bezpośrednio lub pośrednio na rzecz podmiotu mającego miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na obszarze jednego z terytoriów lub krajów określonych w ustawodawstwie krajowym jako tzw. „raje podatkowe”, biorąc pod uwagę, że takie wyłączenie było stosowane w państwie członkowskim w okresie poprzedzającym członkostwo we Wspólnocie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 str. 1; Polskie wydanie specjalne Rozdział 9, Tom 1, str. 23

⁽²⁾ Dz.U. L 347 str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Bari (Włochy) w dniu 12 października 2009 r. — Interdil Srl w likwidacji przeciwko Fallimento Interdil Srl, Banca Intesa Gestione Crediti Spa

(Sprawa C-396/09)

(2009/C 312/35)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Bari

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Interdil Srl w likwidacji

Strona pozwana: Fallimento Interdil Srl, Banca Intesa Gestione Crediti Spa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni terminu „główny ośrodek podstawowej działalności”, zawartego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 ⁽¹⁾ z dnia 29 maja 2000 r. należy dokonywać zgodnie z prawem wspólnotowym lub prawem krajowym i w tym pierwszym przypadku co termin ten oznacza i jakie są decydujące czynniki lub elementy dla określenia „głównego ośrodka podstawowej działalności”?

- 2) Czy domniemanie ustanowione w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000, w rozumieniu którego „w przypadku spółek [...] domniemywa się, że głównym ośrodkiem ich podstawowej działalności jest siedziba określona w statucie, chyba że zostanie przeprowadzony dowód przeciwny” może być obalone poprzez ustalenie, że przedsiębiorstwo prowadzi faktyczną działalność gospodarczą w państwie innym niż państwo statutowej siedziby spółki czy też aby obalić to domniemanie konieczne jest stwierdzenie, że spółka nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej w państwie, w którym znajduje się jego siedziba statutowa?
- 3) Czy występowanie w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym znajduje się siedziba statutowa spółki nieruchomości należących do spółki, umowy najmu dotyczącej dwóch kompleksów hotelowych zawartej między spółką będącą dłużnikiem i inną spółką, a także umowy zawartej przez spółkę z instytucją bankową stanowią elementy pozwalające uznać, że domniemanie ustanowione w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 na rzecz „siedziby statutowej” spółki zostaje obalone i czy okoliczności te wystarczają, aby uznać, że spółka posiada „oddział” w tym państwie w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1346/2000?
- 4) Jeżeli stanowisko przyjęte przez Corte di Cassazione w przedmiocie jurysdykcji w ww. postanowieniu nr 10606/2005 oparte jest na wykładni art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 różniącej się od wykładni Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, czy art. 382 kodeksu postępowania cywilnego, w rozumieniu którego orzeczenie Corte di Cassazione w przedmiocie jurysdykcji jest ostateczne i wiążące stoi na przeszkodzie stosowaniu tego przepisu wspólnotowego w wykładni przyjętej przez Trybunał Sprawiedliwości?

(¹) Dz.U. L 160, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof w dniu 14 października 2009 r. — Scheuten Solar Technology GmbH przeciwko Finanzamt Gelsenkirchen-Süd

(Sprawa C-397/09)

(2009/C 312/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Scheuten Solar Technology GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Gelsenkirchen-Süd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązanymi spółkami różnych państw członkowskich (¹) — zwanej dalej „dyrektywą w sprawie odsetek i należności licencyjnych” — sprzeciwia się uregulowaniu, zgodnie z którym odsetki od pożyczki zapłacone przez spółkę państwa członkowskiego na rzecz spółki powiązanej innego państwa członkowskiego zostają doliczone do podstawy opodatkowania podatkiem od działalności gospodarczej pierwszej spółki?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy art. 1 ust. 10 dyrektywy w sprawie odsetek i należności licencyjnych należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą nie zastosować tej dyrektywy również wtedy, gdy w momencie zapłaty odsetek przesłanki istnienia spółki powiązanej określone w art. 3 lit. b) dyrektywy w sprawie odsetek i należności licencyjnych nie były jeszcze spełnione w ciągu nieprzerwanego okresu co najmniej dwóch lat?

Czy w takiej sytuacji państwa członkowskie mogą powoływać się w stosunku do spółki dokonującej zapłaty bezpośrednio na art. 1 ust. 10 dyrektywy w sprawie odsetek i należności licencyjnych?

(¹) Dz.U. L 157, s. 49.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 14 października 2009 r. — Lady & Kid A/S, Direct Nyt ApS, A/S Harald Nyborg Isenkram- og Sportsforretning oraz KID-Holding A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-398/09)

(2009/C 312/37)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret (Dania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lady & Kid A/S, Direct Nyt ApS, A/S Harald Nyborg Isenkram- og Sportsforretning oraz KID-Holding A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni wyroku Trybunału z dnia 14 stycznia 1997 r. w sprawach połączonych od C-192/95 do C-218/95 Comateb i in. ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że przeniesienie pobranego niezgodnie z prawem podatku na towar zakłada, iż podatek został przeniesiony na kupującego towar w ramach tej poszczegółnej transakcji handlowej, czy też to przeniesienie na cenę może też dotyczyć innych towarów w ramach całkiem innych transakcji handlowych, które miały miejsce przed lub po sprzedaży rozpatrywanego towaru, na przykład, jeśli dokonuje się łącznej oceny przenoszenia podatku w okresie czterech lat w odniesieniu do dużej liczby grup towarów, zarówno pochodzących z zagranicy, jak i pochodzenia krajowego?
- 2) Czy wykładni wspólnotowego pojęcia „przeniesienia” należy dokonywać w ten sposób, że pobrany niezgodnie z prawem podatek może zostać uznany za przeniesiony jedynie wtedy, gdy cena towaru została poniesiona w stosunku do ceny stosowanej bezpośrednio przed wprowadzeniem podatku, czy też podatek może zostać uznany za przeniesiony również wtedy, gdy będące podatnikiem przedsiębiorstwo skorzystało, w momencie ustanowienia niezgodnego z prawem podatku, z oszczędności z tytułu innych opłat pobieranych na innej podstawie i z tego powodu nie podniosło swych cen?
- 3) Czy wykładni wspólnotowego pojęcia „bezpodstawnego wzbogacenia” należy dokonywać w ten sposób, że zwrot pobranego niezgodnie z prawem przy sprzedaży towaru podatku może zostać uznany za powodujący bezpodstawne wzbogacenie, jeśli przedsiębiorstwo osiągnęło, przed sprzedażą obciążonego podatkiem towaru lub po jego sprzedaży, oszczędności z tytułu zniesienia innych opłat pobieranych na innej podstawie, w przypadku, gdy z tego zniesienia innych opłat skorzystały także inne przedsiębiorstwa, w tym także przedsiębiorstwa, której nie uiszczały sprzecznego z prawem podatku lub uiszczały go w mniejszym stopniu?
- 4) W przypadku, gdy pobrany niezgodnie z prawem podatek, ze względu na swe cechy charakterystyczne, skutkuje tym, że ciężar podatkowy ponoszony przez przedsiębiorstwa dokonujące przywozu towarów jest proporcjonalnie wyższy od ciężaru ponoszonego przez przedsiębiorstwa zaopatrujące się w przeważającej mierze na rynku krajowym, i jednocześnie, wraz z wprowadzeniem sprzecznego z prawem podatku, zniesiona została inna, zgodna z prawem, opłata pobierana na innej podstawie, która proporcjonalnie obciążała te dwa typy przedsiębiorstw w tym samym stopniu i niezależnie od pochodzenia dokonywanych przez przedsiębiorstwa zakupów, czy:
 - (i) prawo wspólnotowe pozwala odmówić w całości lub części zwrotu podatku pobranego niezgodnie z prawem od przedsiębiorstwa dokonującego przywozu towarów ze względu na przeniesienie podatku i bezpodstawne wzbogacenie w zakresie, w jakim odmowa ta skutkuje tym, że przedsiębiorstwo takie — które uiściło z tytułu pobieranego niezgodnie z prawem podatku kwotę wyższą niż ta, którą uiściło porównywalne przedsiębiorstwo zaopatrujące się na rynku krajowym — będzie, w analogicznych poza tym okolicznościach, znajdować się

z powodu reformy podatkowej i odmowy zwrotu podatku w sytuacji mniej korzystnej niż porównywalne przedsiębiorstwo zaopatrujące się na rynku krajowym;

- (ii) zwrot pobranego niezgodnie z prawem podatku w rozważanej sytuacji może, z koncepcyjnego punktu widzenia, doprowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia, co pociągnie za sobą odmowę zwrotu, jeśli zwrot — choć podatek został uznany za przeniesiony — ten jest konieczny do tego, aby skutki reformy podatkowej po dokonaniu ewentualnego zwrotu były pod każdym innym względem takie same dla przedsiębiorstw dokonujących przywozu towarów i przedsiębiorstw dokonujących zakupów na rynku krajowym;
- (iii) odmowa zwrotu podatku w takiej sytuacji — powodującej, że przedsiębiorstwa zaopatrujące się w przeważającej mierze na rynku krajowym znajdowały się z tego względu w sytuacji bardziej korzystnej niż te, które dokonują w przeważającej mierze przywozu towarów — jest sprzeczna z prawem wspólnotowym z innych powodów, w szczególności ze względu na zasadę równości traktowania; oraz
- (iv) z odpowiedzi na pytanie trzecie wynika, że niezgodna z prawem jest odmowa zwrotu pobranego niezgodnie z prawem podatku ze względu na bezpodstawne wzbogacenie w zakresie, w jakim zwrot taki ogranicza się do zniesienia przewagi nad przedsiębiorstwami dokonującymi w przeważającej mierze przywozu towarów, z jakiej korzystały przedsiębiorstwa, które zaopatrywały się na rynku krajowym.

⁽¹⁾ Rec. s. I-165

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 19 października 2009 r. — Orifarm A/S, Orifarm Supply A/S, Handelsselskabet af 5. januar 2002 A/S w stanie upadłości oraz Ompakningsselskabet af 1. november 2005 A/S przeciwko Merck & Co Inc, Merck Sharp & Dohme BV oraz Merck Sharp & Dohme

(Sprawa C-400/09)

(2009/C 312/38)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Orifarm A/S, Orifarm Supply A/S, Handelsselskabet af 5. januar 2002 A/S w stanie upadłości oraz Ompakningsselskabet af 1. november 2005 A/S

Strona pozwana: Merck & Co Inc, Merck Sharp & Dohme BV oraz Merck Sharp & Dohme

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni wyroków w sprawie C-232/94 MPA Pharma GmbH przeciwko Rhône-Poulenc Pharma GmbH⁽¹⁾ oraz w sprawach połączonych C-427/93, C-429/93 i C-436/93 Bristol — Myers Squibb i in. przeciwko Paranova A/S⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób, że podmiot dokonujący przywozu równoległego, który jest uprawniony do wprowadzania na rynek produktu leczniczego i posiada informacje o tym przywożonym równolegle produkcie leczniczym, oraz który wydaje niezależnemu przedsiębiorstwu instrukcje dotyczące nabycia i przepakowania produktu leczniczego, szczegółów wzoru opakowania produktu oraz czynności związanych z tym produktem, narusza uprawnienia właściciela znaku towarowego, podając na opakowaniu zewnętrznym produktu leczniczego przywożonego równolegle swoją nazwę jako nazwę podmiotu przepakowującego — a nie niezależnego przedsiębiorstwa, które jest uprawnione do przepakowywania i dokonało przywozu produktów leczniczych oraz fizycznego przepakowania, obejmującego także (powtórne) nanoszenie znaku towarowego danego właściciela?
- 2) Czy ma znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze przyjęcie założenia, iż podanie jako nazwy podmiotu przepakowującego nazwy podmiotu uprawnionego do wprowadzania na rynek, a nie — przedsiębiorstwa, które na zlecenie dokonało fizycznego przepakowania, nie może spowodować wyciągnięcia przez konsumenta (użytkownika końcowego) błędnego wniosku, że to właściciel znaku towarowego jest odpowiedzialny za przepakowanie?
- 3) Czy ma znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze przyjęcie założenia, iż możliwość wprowadzenia w błąd co do tego, czy właściciel znaku towarowego jest odpowiedzialny za przepakowanie, jest wykluczona, jeśli nazwa podmiotu, który dokonał fizycznego przepakowania, została podana jako nazwa podmiotu przepakowującego?
- 4) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze znaczenie ma jedynie możliwość wprowadzenia w błąd co do tego, czy właściciel znaku towarowego jest odpowiedzialny za przepakowanie, czy też znaczenie dla tej odpowiedzi mają inne związane z właścicielem znaku towarowego względy, na przykład to, że (a) podmiot, który dokonuje przywozu równoległego i fizycznego przepakowania, a także (ponownie) umieszcza znak towarowy tego właściciela na zewnętrznym opakowaniu produktu leczniczego z tego względu potencjalnie dokonuje niezależnego naruszenia przysługujących właścicielowi uprawnień do znaku towarowego i (b) może to wynikać z sytuacji polegającej na tym, iż podmiot, który dokonuje fizycznego przepakowania, jest odpowiedzialny za to, że opakowanie narusza oryginalny stan produktu leczniczego lub też wygląd przepakowanego produktu jest taki, iż można założyć, że szkodzi on renomie właściciela znaku towarowego (zob. m. in. wyrok w sprawach połączonych C 427/93, C 429/93 i C 436/93 Bristol Myers Squibb i in. przeciwko Paranova A/S)?

- 5) Czy ma znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze to, że podmiot uprawniony do wprowadzania na rynek, który podał swą nazwę jako nazwę podmiotu przepakowującego, w momencie zgłaszania właścicielowi znaku towarowego zamiaru sprzedaży pochodzącego z przywozu równoległego przepakowanego produktu leczniczego należał do tego samego koncernu, co podmiot, który dokonał fizycznego przepakowania (spółka siostrzana)?

⁽¹⁾ Rec. s. I-3671

⁽²⁾ Rec. s. I-3457

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Višje sodišče v Mariboru (Republika Słowenii) z dnia 20 października 2009 r. — Jasna Detiček przeciwko Maurizio Sgueglia

(Sprawa C-403/09)

(2009/C 312/39)

Język postępowania: słoweński

Sąd krajowy

Višje sodišče v Mariboru

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jasna Detiček.

Strona pozwana: Maurizio Sgueglia.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sąd Republiki Słowenii (państwo członkowskie WE) jest w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) z dnia 27 listopada 2003 r. nr 2001 właściwy, by ustanowić środki zabezpieczające w przypadku, gdy sąd innego państwa członkowskiego będący na mocy rzeczowego rozporządzenia sądem właściwym do rozstrzygnięcia, co do istoty sprawy, ustanowił środek zabezpieczający uznany za wykonalny w Republice Słowenii?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie:

Czy stosując prawo krajowe (na co zezwala przytoczony art. 20 rozporządzenia) sąd słoweński może ustanawiając środek zabezpieczający w rozumieniu tegoż art. 20 rozporządzenia, zmienić lub uchylić prawomocny i wykonalny środek zabezpieczający ustanowiony przez właściwy na mocy tego rozporządzenia do rozstrzygnięcia co do istoty sprawy sąd innego państwa członkowskiego?

**Skarga wniesiona w dniu 20 października 2009 r. —
Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Finlandii**

(Sprawa C-405/09)

(2009/C 312/40)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele:
A. Caeiros i M. Huttunen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Finlandii nie wywiązała się z obowiązków ciążących na niej na podstawie rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 ⁽¹⁾, art. 2, art. 6 oraz art. 9 — 11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 ⁽²⁾, a także art. 220 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽³⁾, ze względu na stosowanie przez władze fińskie praktyki administracyjnej zgodnie z którą ustalenie środków własnych Wspólnoty zostaje ma miejsce dopiero po przyznaniu dłużnikowi terminu 14 dni na przedstawienie swych uwag. Władze fińskie nie przestrzegają więc w odniesieniu do retrospektywnego pokrycia należności celnych terminów ustalonych dla księgowania środków własnych, co skutkuje opóźnieniem w przekazywaniu tych środków własnych Wspólnocie;

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Komisja wniosła przeciwko Republice Finlandii skargę w przedmiocie przestrzegania przepisów rozporządzeń dotyczących środków własnych Wspólnoty (rozporządzenie Rady [EWG, Euratom] nr 1552/89, art. 2, art. 6 oraz art. 9 — 11 rozporządzenia Rady [WE, Euratom] nr 1150/2002, oraz art. 220 rozporządzenia Rady [EWG] nr 2913/92). Sporną jest tu w istocie kwestia, w którym momencie ustalone retrospektywnie przez władze celne należności celne powinny zostać wpisane na rachunek środków własnych Wspólnoty, czyli, innymi słowy, w którym momencie Wspólnota może dysponować środkami przekazanymi przez państwo członkowskie.
- 2) Komisja stoi na stanowisku, iż Finlandia narusza rozporządzenia dotyczące środków własnych oraz wspólnotowy kodeks celny w odniesieniu do retrospektywnego pokrycia należności celnych ze względu na przyznanie dłużnikowi, przed wydaniem ostatecznej decyzji o pokryciu, terminu 14 dni na przedstawienie przezeń swych uwag. Ze względu na zastosowanie tej procedury wysłuchania dłużnika ma

miejsce opóźnienie wpisania na rachunek środków własnych Wspólnoty.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, Dz.U. L 155, s. 1.
 - ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, Dz.U. L 130, s. 1.
 - ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny, Dz.U. L 302, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 21
października 2009 r. — Realchemie Nederland BV
przeciwko Bayer CropScience AG**

(Sprawa C-406/09)

(2009/C 312/41)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Realchemie Nederland BV

Strona pozwana: Bayer CropScience AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „spraw cywilnych i handlowych” zawarte w art. 1 rozporządzenia Bruksela I ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ma ono również zastosowanie do uznania i wykonania orzeczenia obejmującego zasądzenie kary porządkowej na podstawie § 890 niemieckiego kodeksu postępowania cywilnego (Zivilprozessordnung)?
- 2) Czy art. 14 dyrektywy w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że przepis ten ma również zastosowanie do postępowania w sprawie wykonania [orzeczenia], które to postępowanie dotyczy:
 - (i) wydanego w innym państwie członkowskim orzeczenia w przedmiocie naruszenia praw własności intelektualnej,
 - (ii) wydanego w innym państwie członkowskim orzeczenia, na mocy którego nałożono karę porządkową lub grzywnę w celu przymuszenia w związku z niezastosowaniem się do zakazu naruszania prawa własności intelektualnej,

- (iii) wydanych w innym państwie członkowskim orzeczeń w sprawie określenia kosztów, opartych na orzeczeniach wskazanych w pkt (i) i (ii)?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001 L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Nanterre (France) w dniu 28 października 2009 r. w sprawach Tereos przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Vermandoise Industries SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Sucreries de Toury et Usines annexes SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Roquette Frères SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Sucreries & Distilleries de Souppes-Ouvré Fils SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Cristal Union, następca prawny Sucreries et Raffineries d'Erstein oraz Sucrerie de Bourgogne przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Lesaffre Frères SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Sucrerie Bourdon przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — SAFBA Fontaine-le-Dun SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers — Sucreries du Marquenterre przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers

(Sprawa C-411/09)

(Sprawa C-412/09)

(Sprawa C-413/09)

(Sprawa C-414/09)

(Sprawa C-415/09)

(Sprawa C-416/09)

(Sprawa C-417/09)

(Sprawa C-418/09)

(Sprawa C-419/09)

(Sprawa C-420/09)

(2009/C 312/42)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Nanterre (France)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Tereos (C-411/09), Vermandoise Industries SA (C-412/09), Sucreries de Toury et Usines annexes SA (C-413/09), Roquette Frères SA (C-414/09), Sucreries & Distilleries de Souppes-Ouvré Fils SA (C-415/09), Cristal Union, następca prawny Sucreries et Raffineries d'Erstein oraz Sucrerie de Bourgogne (C-416/09), Lesaffre Frères SA (C-417/09), Sucrerie Bourdon (C-418/09), SAFBA Fontaine-le-Dun SA (C-419/09), Sucreries du Marquenterre (C-420/09)

Strony pozwane: Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie nr 164/2007 (¹) jest nieważne w świetle art. 15 rozporządzenia Rady 1260/2001 (²) w zakresie, w jakim ustala opłatę produkcyjną dla cukru obliczaną na podstawie średniej straty przypadającej na wywiezioną tonę, która nie uwzględnia ilości wywiezionych bez refundacji, chociaż ilości te są wliczone w ilość całkowitą przyjętą do obliczenia całkowitej straty, którą należy pokryć?

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 164/2007 z dnia 19 lutego 2007 r. ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2005/2006 (Dz.U. L 51, s. 17).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 178, s. 1).

SĄD

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 października 2009 r. — Bowland Dairy Products przeciwko Komisji

(Sprawa T-212/06) ⁽¹⁾

(Skarga o odszkodowanie — Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 — System wczesnego ostrzegania — Powiadomienie uzupełniające — Kompetencje władz krajowych — Opinia Komisji pozbawiona skutków prawnych — Zmiana przedmiotu sporu — Niedopuszczalność)

(2009/C 312/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bowland Dairy Products Ltd (Barrowford, Lancashire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Milligan, solicitor, D. Anderson, QC, i A. Robertson, barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Oliver, J.-P. Keppenne i L. Parpala, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, w której odmówiła ona — jak twierdzi skarżąca — rozpowszechnienia w ramach systemu wczesnego ostrzegania przewidzianego w art. 50 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1) powiadomienia uzupełniającego, w którym wyrażona była zgoda Food Standards Agency [agencji ds. bezpieczeństwa żywności Zjednoczonego Królestwa] na wprowadzenie do obrotu białego sera produkowanego przez skarżącą, a po drugie żądanie naprawienia szkody, jaką skarżąca poniosła rzekomo w wyniku tej odmowy.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Bowland Dairy Products Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 237 z 30.9.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 października 2009 r. — Peek & Cloppenburg przeciwko OHIM — Redfil (Agile)

(Sprawa T-386/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Agile — Wcześniejsze słowne wspólnotowe i krajowe znaki towarowe Aygill's — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009])

(2009/C 312/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Peek & Cloppenburg (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: T. Dolde, A. Renck i V. von Bomhard, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo S. Laitinen, następnie R. Pethke, pełnomocnicy)

Drugą stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Redfil, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: C. Hernández Hernández, adwokat)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 lipca 2007 r. (R 1324/2006-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Peek & Cloppenburg i Redfil, SL.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 26 lipca 2007 r. (R 1324/2006-2).
- 2) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.
- 3) Redfil, SL pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 8.12.2007.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 listopada 2009 r.
— REWE-Zentral przeciwko OHIM — Aldi Einkauf (Clina)

(Sprawa T-150/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Clina — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy CLINAIR — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2009/C 312/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: REWE-Zentral AG (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Kinkeldey, A. Bognár i S. Schäffler)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: R. Pethke, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Lützenrath, U. Rademacher, L. Kolks i C. Fürsen)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 lutego 2008 r. (sprawa R 1484/2006-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG a REWE-Zentral AG.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) REWE-Zentral AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 21.6.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 listopada 2009 r.
— Frag Comercio Internacional przeciwko OHIM — Tinkerbelle Modas (GREEN by missako)

(Sprawa T-162/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego GREEN by missako — Wcześniejsze graficzne krajowe i wspólnotowe znaki towarowe MI SA KO — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2009/C 312/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Frag Comercio Internacional, SL (Esparreguera, Hiszpania) (przedstawiciel: E. Sugrañes Coca, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: W. Verburg, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Tinkerbelle Modas Ltda (São Paulo, Brazylia)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby OHIM z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie R 1527/2006-2 dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Tinkerbelle Modas LTDA i Frag Comercio Internacional, SL.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Frag Comercio Internacional, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 listopada 2009 r.
— Bayer Healthcare przeciwko OHMI — Uriach-Aquilea
OTC (CITRACAL)**

(Sprawa T-277/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego CITRACAL — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy CICATRAL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2009/C 312/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bayer Healthcare LLC (Morristown, New Jersey, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Edenborough, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Uriach-Aquilea OTC, SL (Palau-Solita i Plegamans, Hiszpania)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 maja 2008 r. (sprawa R 459/2007-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Uriach-Aquilea OTC, SL i Bayer Healthcare LLC.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bayer Healthcare LLC zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 z 13.9.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 października 2009 r. — Sun World International przeciwko OHIM — Kölla Hamburg (SUPERIOR SEEDLESS)

(Sprawa T-493/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Częściowe zrzeczenie się rejestracji — Umożnienie postępowania)

(2009/C 312/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sun World International LLC (Bakersfield, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Holah, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Kölla Hamburg Overseas Import GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Lemke)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 września 2008 r. (sprawa R 1378/2007-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia pomiędzy Kölla Hamburg Overseas Import GmbH & Co. KG a Sun World International LLC.

Sentencja wyroku

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Sun World International LLC zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i przez Kölla Hamburg Overseas Import GmbH & Co. KG.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 24.1.2009.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 października 2009 r. — Novácke chemické závody przeciwko Komisji

(Sprawa T-352/09 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Decyzja Komisji nakładająca grzywnę — Gwarancja bankowa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2009/C 312/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novácke chemické závody, a.s. (Nováky, Słowacja) (przedstawiciel: A. Černejová, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 22 lipca 2009 r. dotyczącej procedury stosowania art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/F/39.396 — Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu stalowego i gazowego) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżące.

Sentencja postanowienia

- 1) *Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.*
- 2) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2009 r. — Applied Microengineering przeciwko Komisji**(Sprawa T-387/09)**

(2009/C 312/50)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Applied Microengineering Ltd (Didcot, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci P. Walravens i J. De Wachter)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2009 r. nakazującej zwrot kwoty 258 560,61 EUR wraz z odsetkami;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009)5797 z dnia 16 lipca 2009 r. dotyczącej zwrotu przez skarżącą pewnych kwot wraz z odsetkami w odniesieniu do przedsięwzięć IST-199-11823 FOND MST („Formation of a New Design House for MST”) i IST-2000-28229 ANAB („Assessment of a New Anodic Bander”) finansowanych w ramach szczegółowego programu wdrażania działań w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji w przyjaznym społeczeństwie informacyjnym (1998-2002).

Na poparcie swoich żądań skarżącą wysuwa siedem zarzutów.

Po pierwsze, podnosi, że Komisja naruszyła podstawowe wymogi proceduralne wskutek nieprzeprowadzenia pełnego i właściwego audytu. Skarżącą twierdzi, że Komisja nie poinformowała jej o rozpoczęciu audytu, o jego zamknięciu i nie uwzględniła zastrzeżeń wysuniętych przez skarżącą. Skarżącą ponadto utrzymuje, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony oraz zasadę dobrej administracji i obowiązek staranności.

Po drugie, skarżącą twierdzi, że działanie Komisji nastąpiło po upływie terminu przedawnienia co najmniej w odniesieniu do płatności dokonanych ponad pięć lat przed oficjalnym rozpoczęciem audytu.

Po trzecie, skarżącą dowodzi, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez zastosowanie dokonanej przez audytora błędnej interpretacji zasad dotyczących kosztów kwalifikowanych.

Po czwarte, twierdzi, że Komisja naruszyła podstawowe prawa socjalne i prawo do godziwego wynagrodzenia poprzez zaakceptowanie stawek godzinowych dla robotników poniżej minimalnego wynagrodzenia.

Po piąte, skarżącą twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań co do ważności roboczej metody przeciętnych kosztów zatrudnienia, zaproponowanej przez skarżącą, i co do aprobaty wykonawcy dla praktyki „docelowych zarobków”.

Po szóste, dowodzi, że Komisja zignorowała obowiązek uzasadnienia, jako że w pełni oparła się na sprawozdaniu z audytu, nie rozpatrzwszy uwag i wniosków skarżącej o ponowne przeprowadzenie audytu.

Wreszcie, skarżącą podnosi, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji i obowiązek staranności wskutek przesłania pism pod złym adresem i wskutek nierozpatrzenia argumentów wysuniętych przez skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2009 r. — Labate przeciwko Komisji**(Sprawa T-389/09)**

(2009/C 312/51)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Kay Labate (Tarquinia, Włochy) (przedstawiciel: I. Forrester, QC)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie bezczynności Komisji w rozumieniu art. 232 WE;
- nakazanie, żeby Komisja podjęła niezbędne środki celem dostosowania się do postanowienia Sądu;

- przyznanie niniejszej skardze należytego pierwszeństwa, co pozwoli uniknąć obciążenia akt sprawy poprzez wnioski o rozpatrzenie w trybie pilnym oraz wydanie wyroku w terminie sześciu tygodni;
- przyjęcie innych środków, które Sąd uzna za konieczne;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 20 lutego 2009 r. skarżąca wezwała formalnie Komisję do działania na podstawie art. 232 WE polegającego na wydaniu decyzji uznającej za chorobę zawodową raka płuc, na którego chorował jej zmarły mąż zgodnie z art. 73 regulaminu pracowniczego oraz wspólnymi przepisami dotyczącymi ubezpieczenia urzędników Wspólnot Europejskich od ryzyka wypadków i chorób zawodowych.

W związku z tym, że Komisja we wskazanym terminie nie wydała decyzji ani nie zajęła stanowiska w tym przedmiocie, skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie, że Komisja nie wydając w rozsądnym terminie decyzji w sprawie wniosku dotyczącego uznania choroby jej męża za chorobę zawodową naruszyła zobowiązania wynikające dla niej z art. 90 regulaminu pracowniczego oraz art. 23 wspólnych przepisów dotyczących ubezpieczenia urzędników Wspólnot Europejskich od ryzyka wypadków i chorób zawodowych.

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2009 r. — Holding Slovenske elektrarne d.o.o. (HSE) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-399/09)

(2009/C 312/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Holding Slovenske elektrarne d.o.o. („HSE”) (Ljubljana, Słowenia) (przedstawiciel: F. Urlesberger, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit g) zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim obciąża ona stronę skarzącą odpowiedzialnością za naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit i) zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na stronę skarzącą w art. 2 lit i) zaskarżonej decyzji;

- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 lipca 2009 r. (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu stalowego i gazowego), w zakresie, w jakim Komisja uznała, że strona skarżąca jest winna popełnienia jednego ciągłego naruszenia art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG poprzez podział rynków, kwot i klientów, ustalanie cen oraz wymianę poufnych informacji handlowych między dostawcami węgla wapnia i granulatów magnezu. Tytułem żądania ewentualnego strona skarżąca wnosi o obniżenie kwoty nałożonej na nią grzywny.

W uzasadnieniu swoich żądań strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 81 WE i rozporządzenie 1/2003 dopuszczając się następujących błędów co do prawa:

Po pierwsze, strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie może przypisać jej odpowiedzialności za postępowanie spółki TDR Metalurgija d.d. („TDR”), ponieważ spółka HSE wraz ze spółką TDR nigdy nie stanowiły jednolitej jednostki gospodarczej. W braku wzruszalnego domniemania odpowiedzialności strony skarżącej (takie domniemanie mogłoby znaleźć swoje zastosowanie tylko gdyby spółka HSE posiadała 100 % [akcji lub udziałów] w spółce TDR) Komisja nie zdołała wykazać, że spółka HSE sprawowała istotnie decydującą kontrolę nad spółką TDR.

Po drugie, strona skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie nałożyła na wszystkie strony [postępowania] zwiększoną o 17 % kwotę podstawową grzywny w celu zapewnienia skutku odstraszającego. Według strony skarżącej, Komisja powinna była wziąć pod uwagę, że czynnik odstraszający nie jest uzasadniony w odniesieniu do spółki HSE, ponieważ Komisja postanowiła nie nakładać grzywny na podmiot bezpośrednio popełniający naruszenie, tj. spółkę TDR, (dla której odstraszająca wysokość grzywny mogła być odpowiednia), a strona skarżąca nie była bezpośrednio zaangażowana w praktyki antykonkurencyjne.

Po trzecie, strona skarżąca podnosi, że Komisja pominęła okoliczności łagodzące przy obliczaniu kwoty grzywny, ponieważ nie uwzględniła faktu, iż w celu uniknięcia naruszenia prawa konkurencji strona skarżąca działała, jeśli w ogóle, jedynie bez zachowania należytej staranności, nie zapewniając wystarczającej kontroli nad praktykami handlowymi spółki TDR. Ponadto strona skarżąca podnosi, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę jako okoliczność łagodzącą fakt, iż zarówno spółka TDR jak i podejmowane przez nią uzgodnione praktyki handlowe zostały „narzucone” stronie skarżącej przez decyzję polityczną rządu słoweńskiego i że strona skarżąca nie decydowała ani o nabyciu spółki TDR, ani nie miała wpływu na praktyki handlowe tej spółki związane z uczestnictwem w kartelu.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2009 r. — Donau Chemie przeciwko Komisji**(Sprawa T-406/09)**

(2009/C 312/53)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Donau Chemie AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci S. Polster, W. Brugger i M. Brodey)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji K(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie COMP/39.396 — węgiel wapnia i odczynniki na bazie magnezu dla przemysłów stalowego i gazowego, w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącą,
- tytułem żądania pomocniczego wyrażne i odpowiednie zmniejszenie wysokości grzywny nałożonej na skarżącą przez Komisję w zaskarżonej decyzji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zwraca się przeciwko decyzji Komisji K(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. wydanej w sprawie COMP/39.396 — węgiel glinu i odczynniki na bazie magnezu dla przemysłów stalowego i gazowego. W zaskarżonej decyzji na skarżącą i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywnę z powodu naruszenia przez nie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG. Zdaniem Komisji skarżąca brała udział w trwałym naruszeniu mającym miejsce w sektorach węgla wapnia i magnezu na terytorium EOG i w ramach UE, w Hiszpanii, Portugalii, Irlandii i Zjednoczonym Królestwie, które to naruszenie polegało na podziale rynków, uzgodnieniach dotyczących ilości, podziale klienteli, ustalaniu cen i wymianie poufnych informacji gospodarczych dotyczących cen, klientów i poziomu sprzedaży.

Celem uzasadnienia skargi skarżąca podnosi naruszenie traktatu WE i przepisów znajdujących zastosowanie przy jego wykonaniu, przedstawiając w szczególności następujące zarzuty:

- niezgodne z prawem obliczenie podstawy grzywny i podlegającej ustaleniu na podstawie pkt 25 Wytocznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ dodatkowej kwoty grzywny,
- niezgodne z prawem nieuwzględnienie okoliczności łagodzących przy ustalaniu grzywny,

— niezgodne z prawem zastosowanie obwieszczenia Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych⁽²⁾, ponieważ zmniejszenie grzywny zastosowane wobec skarżącej jest zbyt małe w kontekście przedstawionego przez nią wniosku,

— naruszenie zasad równego traktowania i proporcjonalności przy ustalaniu grzywny,

— niezgodne z prawem nieuwzględnienie zmniejszenia grzywny ze względu na sytuację ekonomiczną na podstawie pkt 35 Wytocznych lub szczególnych okoliczności na podstawie pkt 37 Wytocznych,

— naruszenie art. 253 WE poprzez braki w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywien na podstawie art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

⁽²⁾ Dz.U. 2002, C 45, s. 3.

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2009 r. — Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft przeciwko Komisji**(Sprawa T-407/09)**

(2009/C 312/54)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft mbH (Neubrandenburg, Niemcy) (przedstawiciele: M. Núñez Müller i J. Dammann, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (D/53320) z dnia 29 lipca 2009 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 88 ust. 2 WE, Komisja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 88 WE i rozporządzenia WE nr 659/1999, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca kwestionuje decyzję Komisji D/53320 z dnia 29 lipca 2009 r. dotyczącą postępowania CP 141/2007 — Niemcy, potencjalna pomoc dotycząca prywatyzacji mieszkań w Neubrandenburg. W decyzji tej Komisja stwierdza wstępnie, że umowy zawarte przez stronę skarżącą w ramach prywatyzacji mieszkań komunalnych w Neubrandenburg, będące przedmiotem skargi wniesionej przez nią do Komisji, nie zawierają elementów pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

Tytułem żądania ewentualnego, strona skarżąca żąda stwierdzenia, że nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego, Komisja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 88 ust. 2 WE.

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym strona skarżąca utrzymuje, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji ze względu na to, że Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 88 ust. 2 WE, chociaż w trakcie wstępnego postępowania wyjaśniającego, wszczętego w następstwie skargi wniesionej do Komisji przez stronę skarżącą, Komisja napotkała poważne trudności w ocenie kwestii zgodności spornych środków ze wspólnym rynkiem. Zgodnie z zarzutem drugim Komisja naruszyła art. 87 ust. 1 WE stwierdzając, że sporne umowy nie zawierają elementów pomocy państwa. Komisja nadużyła także przysługujące jej uprawnienia dyskrecyjne. Na koniec podnoszony jest zarzut, że zaskarżona decyzja nie została dostatecznie uzasadniona, przez co został naruszony art. 253 WE.

W uzasadnieniu skargi na bezczynność, którą wniesiono tytułem żądania ewentualnego, strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym strona skarżąca twierdzi, że pomimo wystosowania formalnego wezwania do działania zgodnie z art. 232 ust. 2 WE Komisja wstrzymywała się od interwencji w trakcie wstępnego postępowania wyjaśniającego ze względu na trudności napotkane przy ocenie spornych umów, podczas gdy była zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego na mocy art. 88 ust. 2 WE. W zarzucie drugim strona skarżąca podnosi, że nie przystępując do wszczęcia postępowania Komisja naruszyła ponadto art. 4 ust. 4 rozporządzenia WE nr 659/1999⁽¹⁾ ze względu na to, że w trakcie wstępnego postępowania wyjaśniającego Komisja miała powody mieć wątpliwości co do zgodności spornych umów ze wspólnym rynkiem. W zarzucie trzecim strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła przewidziany w art. 87 i 88 WE podział kompetencji w zakresie kontroli pomocy państwa pomiędzy nią a sądami krajowymi ze względu na to, że Komisja wszczęła postępowanie wyjaśniające tylko w zamiarze jego odroczenia, oczekując na zakończeniu równoległego postępo-

wania toczącego się między stroną skarżącą a beneficjentami pomocy przed sądami krajowymi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2009 r. — ancotel przeciwko OHIM — Acotel (ancotel)

(Sprawa T-408/09)

(2009/C 312/55)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ancotel GmbH (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Truelsen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Acotel SpA (Rzym, Włochy)

Żądania strony skarżące

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 19 czerwca 2009 r. (sprawa R 1385/2008-1)
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „ancotel” dla usług z klas 35 i 38 (zgłoszenie nr)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Acotel SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: w szczególności zarejestrowany we Włoszech graficzny znak towarowy nr 643 751 i graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 1 442 268 „ACOTEL” dla towarów i usług z klas 9 i 38

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ ze względu na to, że w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 7 października 2009 r. —
Almamet przeciwko Komisji****(Sprawa T-410/09)**

(2009/C 312/56)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Almamet GmbH Handel mit Spänen und Pulvern aus Metall (Ainring, Niemcy) (przedstawiciele: S. Hautbourg i C. Renner, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 lipca 2009 r. (COMP/39.396) w zakresie w jakim dotyczy skarżącej;
- pomocniczo zmniejszenie grzywny nałożonej na mocy art. 2 decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki karbidu i magnezu w przemyśle metalurgicznym i gazowym) w sprawie procedury stosowania art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG, w której Komisja stwierdziła, że niektórzy dostawcy granulatów karbidu i magnezu biorą udział w podziale rynku, kontyngentów i klientów, ustalaniu cen i wymianie poufnych informacji handlowych na istotnej części EOG, naruszając tym samym ww. przepisy traktatu (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej i pomocniczo zmniejszenie grzywny nałożonej na mocy art. 2 tej decyzji.

Skarżąca przedstawia trzy zarzuty na poparcie skargi:

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła prawa do obrony skarżącej stosując na jej niekorzyść dokumenty zatrzymane poza zakresem decyzji Komisji nakazującej kontrolę.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że Komisja nie ustaliła na poziomie wymaganego poziomu oceny dowodów istnienia naruszenia art. 1 zaskarżonej decyzji w odniesieniu do magnezu. Skarżąca uważa, że niezgodnie z prawem zatrzymane dokumenty, które zostały dopuszczone do akt sprawy Komisji charakteryzuje zasadniczy brak dokładności i spójności. Zgodnie z twierdzeniami skarżącej na pozostałą część materiału dowodowego składa się ustny wniosek o złagodzenie sankcji, który nie dość, że jest nieprecyzyjny to błędnie przedstawia

niektóre okoliczności faktyczne i jest kwestionowany przez inne strony. Na tej podstawie skarżąca twierdzi, że ciężar dowodu w odniesieniu do tego naruszenia w dalszym ciągu spoczywa na Komisji.

W ramach trzeciego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ciągłego i jednolitego charakteru naruszenia. Bowiern pomiędzy granulatami karbidu i granulatami magnezu nie ma substytucyjności. Ponadto skarżąca twierdzi, że nie powstał wspólny plan działania w odniesieniu do tych dwóch produktów, co potwierdzają odrębne spotkania dotyczące każdego z produktów oddzielnie.

Posiłkowo skarżąca przedstawia cztery dalsze zarzuty na poparcie wniosku o zmniejszenie grzywny nałożonej na mocy art. 2 zaskarżonej decyzji.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła pkt 23 i 26 komunikatu w sprawie współpracy⁽¹⁾ odmawiając skarżącej zmniejszenia grzywny na podstawie tego komunikatu. Skarżąca uważa, że elementy zawarte w jej wniosku o złagodzenie sankcji stanowią dane o istotnej wartości dodanej. W szczególności skarżąca twierdzi, że Komisja nie miała prawa odmówić obniżenia grzywny jedynie na takiej podstawie, że wniosek skarżącej nie zawierał żadnych informacji w przedmiocie zarzucanego naruszenia dotyczącego magnezu gdyż rzeczzone naruszenie nie wchodziło w zakres tego postępowania.

W zarzucie piątym skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾ a także pkt 32 wytycznych w sprawie grzywien⁽³⁾ ustalając ostateczną kwotę grzywny na poziomie przekraczającym 10 % ostatnio zaksięgowanego obrotu. Skarżąca uważa, że Komisja obliczając kwotę grzywny oparła się na *pro forma* danych dotyczących obrotu skarżącej z 2008 r. zamiast wziąć pod uwagę ostatni zaksięgowany obrót z 2007 r. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja powinna była zastosować 20 % obniżki kwoty grzywny zgodnie z pkt 37 wytycznych w sprawie grzywien obliczywszy 10 % zgodnej z prawem maksymalnej jej kwoty.

W zarzucie szóstym skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności nakładając zbyt wysoką grzywnę na skarżącą. Skarżąca uważa, że nałożenie grzywny, której kwota skutkuje ujemną wartością księgową lub zmniejsza wartość księgową spółki do zera jest nieproporcjonalne. Ponadto nałożona grzywna przekracza możliwości finansowe przedsiębiorcy, jakim jest skarżąca, której działalność obejmuje towary o wysokiej wartości, ale z niską marżą zysków. Wreszcie skarżąca uważa, że 20 % obniżki kwoty grzywny zastosowanej przez Komisję nie uwzględnia w sposób wystarczający szczególnej sytuacji skarżącej wyraźnie uznanej przez Komisję, co sprawia, że grzywna pozostaje dalej nieproporcjonalna.

W zarzucie siódmym skarżąca stwierdza, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że skarżąca nie spełniła warunków z pkt 35 wytycznych w sprawie grzywien. Skarżąca uważa, że Komisja ustaliła kwotę grzywny na poziomie, który nieodwracalnie szkodzi rentowności przedsiębiorstwa skarżącej

i powoduje, że jej cały majątek traci swoją wartość. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w ocenie uznając, że w przypadku skarżącej nie było szczególnego kontekstu społeczno-gospodarczego, który należało uwzględnić.

- (¹) Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. C 298, s. 17).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).
- (³) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2009 r. — Ioannis Terezakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-411/09)

(2009/C 312/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ioannis Terezakis (przedstawiciel: V. Lombart, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 3 sierpnia 2009 r. otrzymanym przez skarżącego w dniu 10 sierpnia 2009 r., odmawiającej ujawnienia skarżącemu niektórych części i załączników określonych pism wymienionych pomiędzy Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz greckim ministerstwem ds. finansów dotyczących możliwych nadużyć podatkowych w związku z budową Athens International Airport of Spata (Międzynarodowy port lotniczy w Atenach, Spacie, Grecja)

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 sierpnia 2009 r., która została mu doręczona w dniu 10 sierpnia 2009 r., odmawiającej ujawnienia mu niektórych części i załączników określonych pism wymienionych pomiędzy Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz greckim ministerstwem ds. finansów dotyczących możliwych nadużyć podatkowych w związku z budową Athens International Airport of Spata, w oparciu o poniżej przedstawione powody.

Skarżący twierdzi, po pierwsze, że zaskarżona decyzja obarczona jest oczywistym naruszeniem prawa i błędem w ustaleniu

okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Komisja błędnie zinterpretowała i zastosowała art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 (¹) (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Skarżący twierdzi, że Komisja w celu odmowy ujawnienia określonych części odnośnych dokumentów podniosła tylko wyjątek od publicznego dostępu dotyczący konieczności ochrony abstrakcyjnych interesów handlowych, bez podania szczególnych podstaw przyczyniających się do niebezpieczeństwa rzeczywistego osłabienia ochrony interesów handlowych zaangażowanych przedsiębiorców.

Skarżący podnosi ponadto, że Komisja naruszyła art. 1 ww. rozporządzenia i zasadę jak najszerzego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Komisji, ustanowioną w lit. a) rzeczonego artykułu, jak również orzecznictwo sądów wspólnotowych.

Skarżący zarzuca ponadto, iż Komisja naruszyła prawo w oczywisty sposób, poprzez brak poinformowania skarżącego o podstawach, na których oparła swą decyzję. Podnosi, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadniania, o którym mowa w art. 253 WE, poprzez samo tylko powołanie się na wyjątek, o którym mowa w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, w celu odmowy wnioskowanego dostępu.

Wreszcie, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie przyjęła, iż załączniki do pism, w stosunku do których skarżący wystąpił o udzielenie dostępu, znajdowały się w posiadaniu skarżącego, opierając się na błędnym założeniu, iż wnioskowane dokumenty były identyczne, jak dokumenty posiadane przez skarżącego. W związku z tym skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja obarczona jest naruszeniem prawa w zakresie, w jakim Komisja powstrzymała się od zastosowania postanowień rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, a w szczególności jego art. 4.

(¹) Rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. — CEA przeciwko Komisji

(Sprawa T-412/09)

(2009/C 312/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Commissariat à l'énergie atomique (CEA) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: J. García-Gallardo Gil-Fournier, M. Arias Díaz i C. Humpe, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- potwierdzenie wpłynięcia skargi (skargi, pełnomocnictwa procesowego oraz kopii dokumentów) i uznanie jej za dopuszczalną;
- rozpoznanie skargi wniesionej w imieniu i na rzecz CEA przez jej przedstawicieli prawnych;
- stwierdzenie nieważności — zgodnie z art. 230 WE — decyzji Komisji notyfikowanej CEA pismem z dnia 29 lipca 2009, odmawiającej potraktowania odpraw emerytalnych wypłaconych przez CEA jako kwalifikowanych kosztów pośrednich i przyznania CEA świadectwa metodologii księgowej;
- posiłkowo stwierdzenie na podstawie art. 238 WE, że i) odprawa emerytalna stanowi koszt kwalifikowany na podstawie reguł umownych siódmego porozumienia ramowego w sprawie badań i rozwoju oraz ii) że Wspólnota Europejska nie wypełnia swych zobowiązań umownych względem CEA, wynikających z siódmego ramowego programu badań i rozwoju;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszej kolejności skarga oparta na art. 230 WE ma na celu stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Komisji notyfikowanej Commissariat à l'énergie atomique (CEA) w dniu 29 lipca 2009 r., odmawiającej potraktowania odpraw emerytalnych wypłaconych przez CEA jako kwalifikowanych kosztów pośrednich i przyznania CEA świadectwa metodologii księgowej, tak aby podmiot ten mógł zadeklarować koszty pośrednie personelu w celu uzyskania zwrotu nakładów poniesionych przy realizacji projektów współfinansowanych w ramach siódmego ramowego programu badań i rozwoju.

CEA twierdzi, że decyzja Komisji, w świetle której odprawy emerytalne nie stanowią kwalifikowanych kosztów pośrednich została wydana z naruszeniem prawa oraz zawiera oczywiste błędy w zakresie oceny okoliczności faktycznych, a także że Komisja naruszyła zasady dobrej administracji, pewności prawa, proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Posiłkowo, na podstawie art. 238 WE, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie, że odmawiając potraktowania odpraw emerytalnych wypłaconych przez CEA jako kosztów kwalifikowanych, a tym samym odmawiając zwrotu tych kosztów, Komisja nie wypełnia swych zobowiązań umownych względem CEA.

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. — Henkel przeciwko OHIM — JLO Holding (LIVE)**(Sprawa T-414/09)**

(2009/C 312/59)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Henkel AG & Co. KGaA (Düsseldorf, Niemcy)
(przedstawiciel: adwokat C. Milbradt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: JLO Holding Company LLC (Santa Monica, Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 lipca 2009 r. (sprawa R 609/2008-1) w zakresie, w jakim wspólnotowy znak towarowy nr 984 245 („LIVE”) został unieważniony dla towarów: mydła, produkty perfumeryjne, środki do pielęgnacji ciała i kosmetyki;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy

znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „LIVE” dla towarów z klasy 3 (wspólnotowy znak towarowy nr 984 245)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: JLO Holding Company LLC

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień i częściowe unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) w związku z art. 51 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ pozwalające na utrzymanie praw do znaku używanie zostało dowiedzione również dla towarów: mydła, produkty perfumeryjne; środki do pielęgnacji ciała i kosmetyki.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 16 października 2009 r. —
Cybergun przeciwko OHIM — Umarex Sportwaffen
(AK 47)**

(Sprawa T-419/09)

(2009/C 312/60)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cybergun (Bondoufle, Francja) (przedstawiciel: adwokat S. Guyot)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Umarex Sportwaffen GmbH & Co. KG (Arnsberg, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 sierpnia 2009 r. w zakresie, w jakim unieważniono w niej znak towarowy AK 47 z powodu jego charakteru opisowego na podstawie art. 51 ust. 1 lit a), do której to podstawy prawnej odwołanie się nie odnosiło;
- obciążenie, zgodnie z art. 87 § 2 i art. 91 regulaminu Sądu, OHIM kosztami postępowania obejmującymi koszty poniesione przez skarżącą w ramach niniejszego postępowania, w szczególności koszty tłumaczenia dokumentów, wynagrodzenia jej adwokata oraz w razie potrzeby pobytu i podróży; wnioskuje się, aby Trybunał oszacował tę kwotę na 20 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „AK 47” dla towarów z klasy 28 — wspólnotowy znak towarowy nr 4 528 378

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Umarex Sportwaffen GmbH & Co. Kommanditgesellschaft

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie rozpatrywanego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień i unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty:

Podstawa prawna, czyli art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94], na którym opiera się stwierdzenie nieważności znaku towarowego ze względu na jego charakter opisowy, nigdy nie została przywołana w pismach wymienionych w postępowaniu przed Pierwszą Izbą Odwoławczą, a ponadto mylna jest ocena charakteru opisowego znaku towarowego.

**Skarga wniesiona w dniu 19 października 2009 r. — BSA
przeciwko OHIM — Loblaw's (PRÉSIDENT)**

(Sprawa T-420/09)

(2009/C 312/61)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: BSA (Paryż, Francja) (przedstawiciel: D. Masson, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Loblaw's, Inc.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 sierpnia 2009 r. (sprawa R 1744/2008-4),
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: BSA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „PRÉSIDENT” dla towarów i usług z klas 5, 29, 30 i 42 — zgłoszenie nr 2 135 200

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Loblaw's, Inc.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny francuski znak towarowy „President's Choice” dla towarów z klas 5, 30, 31 i 32 i graficzny wspólnotowy znak towarowy „PRESIDENT'S CHOICE” dla towarów z klas 30, 31 i 32 (znak wspólnotowy nr 1 872 407)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania jako niedopuszczalne

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 59 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 60 rozporządzenia (WE) nr 207/2009] i art. 71 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽¹⁾ oraz zasady kontradyktoryjności z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 22 października 2009 r. —
Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials przeciwko Radzie****(Sprawa T-423/09)**

(2009/C 312/62)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials Co. Ltd (Dashiqiao City, Chiny) (przedstawiciele: J.-F. Bellis et R. Luff, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

stwierdzenie nieważności cła antydumpingowego nałożonego na skarżącą rozporządzeniem Rady (WE) nr 826/2009 z dnia 7 września 2009 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1659/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów cegieł magnezytowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 240/7), w zakresie w jakim ustanowione w nim cło antydumpingowe przekracza cło jakie znajdowałoby zastosowanie jeżeli zostałyby określone na podstawie metody stosowanej w dochodzeniu pierwotnym z uwzględnieniem braku zwrotu chińskiego podatku VAT przy wywozie zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego;

obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżącą będącą spółką z siedzibą w Chinach zwraca się o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 826/2009 z dnia 7 września 2009 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1659/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów cegieł magnezytowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (⁽¹⁾), w zakresie w jakim nałożone w nim cło antydumpingowe przekracza cło jakie znajdowałoby zastosowanie, jeżeli zostałyby określone na podstawie metody stosowanej w dochodzeniu pierwotnym z uwzględnieniem braku zwrotu chińskiego podatku VAT przy wywozie zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (⁽²⁾) (rozporządzenie podstawowe).

Skarżącą na poparcie swojej skargi podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze, skarżącą uważa, że metoda stosowana przez Komisję przy uwzględnieniu braku zwrotu podatku VAT przy wywozie w przeglądzie w wyniku którego przyjęto zaskarżone

rozporządzenie narusza zasadę rzetelnego porównania między ceną eksportową i normalną wartością ustanowioną w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Zamiast bowiem odliczyć od ceny eksportowej niezwróconą kwotę podatku VAT przy wywozie, jak uczyniła w dochodzeniu pierwotnym, Komisja porównała cenę eksportową z normalną wartością wraz z podatkiem VAT opierając się na błędnej wykładni art. 2 ust. 10 lit. B) rozporządzenia podstawowego.

Po drugie, skarżącą twierdzi, że rozporządzenie narusza również art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w zakresie w jakim metoda zastosowana przy uwzględnieniu braku zwrotu podatku VAT przy porównaniu ceny eksportowej i normalnej wartości różni się znacząco od tej stosowanej w dochodzeniu pierwotnym bez jakiegokolwiek ważnego uzasadnienia.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 240, s. 7.

(⁽²⁾) Dz.U. L 56, s. 1.

**Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. —
Goodyear Dunlop Tyres UK przeciwko OHIM —
Sportfive (QUALIFIER)****(Sprawa T-424/09)**

(2009/C 312/63)

*Język skargi: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Goodyear Dunlop Tyres UK Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Sportfive GmbH & Co. KG (Kolonia, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie R 1291/2008-4;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżącą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „QUALIFIER” dla towarów z klasy 12 (zgłoszenie nr 4 877 262)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Sportfive GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy nr 4 017 836 i słowny niemiecki znak towarowy nr 30 415 017.1 „Qualifiers 2006”, słowno-graficzny niemiecki znak towarowy nr 30 414 610.2 „2006 QUALIFIERS”, słowny niemiecki znak towarowy nr 30 515 033.2 „Qualifiers 2008” oraz słowno-graficzny niemiecki znak towarowy nr 30 565 616.3 „2008 QUALIFIERS”, wszystkie zgłoszone dla, między innymi, towarów z klasy 12

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. — Honda Motor przeciwko OHIM — Blok (BLAST)

(Sprawa T-425/09)

(2009/C 312/64)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Honda Motor Co., Ltd. (Tokio, Japonia) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Hendrik Blok (Oudenaarde, Belgia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie R 1097/2008-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „BLAST” dla towarów z klas 7 i 12

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Hendrik Blok

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „BLAST” dla towarów i usług z klas 7, 35 i 37; zarejestrowany w Beneluksie słowny znak towarowy „BLAST” dla towarów i usług z klas 7, 35 i 37

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009) ze względu na błędne uznanie przez Izbę Odwoławczą, że w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2009 r. — centrotherm Clean Solutions przeciwko OHIM — Centrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM)

(Sprawa T-427/09)

(2009/C 312/65)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG (Blaubeuren, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat O. Löffel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Centrottherm Systemtechnik GmbH (Brilon, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 sierpnia 2009 r. w sprawie R 6/2008-4 w zakresie, w jakim na jej mocy oddalono wniosek o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego dla poniżej wskazanych towarów:
- klasa 11: przewody odprowadzające gazy spalinowe z systemu grzewczego, kanały dymowe do kominów, rury do kotłów grzewczych; nasadki do palników gazowych; mechaniczne części do systemów grzewczych, mechaniczne części do systemów gazowych; kurki do rurociągu; szuflady piecowe;
- klasa 17: łączniki rurowe, osłony do rur, osprzęt do przewodów, węże, wszystkie wyżej wymienione towary niemetalowe;
- klasa 19: rury, rurociągi, w szczególności do wykorzystania w budownictwie; kształtki rurowe; trzony komi-nowe;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy

znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „CENTROTHERM” zarejestrowany dla towarów i usług z klas 11, 17, 19 i 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 1 301 019)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Centrotherm Systemtechnik GmbH

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylene decyzji Wydziału Unieważnień i częściowe unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾ w związku z zasadą 40 ust. 5 i zasadą 22 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 2868/95⁽²⁾ w zakresie, w jakim przedstawione przez właściciela znaku towarowego dowody używania uznano za wystarczające do wykazania rzeczywistego używania spornego znaku towarowego w rozumieniu art. 15 rozporządzenia nr 207/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2009 r. — TTNB przeciwko OHIM — March (Tila March)

(Sprawa T-433/09)

(2009/C 312/66)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: TTNB SARL (przedstawiciel: adwokat J.M. Moiroux)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Juan Carmen March (Madryt, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 sierpnia 2009 r. w sprawie R 1538/2008-2 i dopuszczenie rejestracji zgłoszonego znaku towarowego;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Tamara Taichman, w której prawa wstąpiła skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Tila March” dla towarów z klas 3, 18 i 25 — zgłoszenie nr 5 402 722

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Carmen March Juan

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Hiszpanii słowny znak towarowy „CARMEN MARCH” dla towarów i usług z klas 3, 18, 24, 25, 35 i 38, sprzeciw skierowany przeciwko rejestracji dla towarów z klas 3, 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylene decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009] z powodu braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2009 r. — Centrotherm Systemtechnik przeciwko OHIM — centrotherm Clean Solutions (CENTROTHERM)

(Sprawa T-434/09)

(2009/C 312/67)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Centrotherm Systemtechnik GmbH (Brilon, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Albrecht)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG (Blaubeuren, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 sierpnia 2009 r. w sprawie R 6/2008-4 w zakresie, w jakim uwzględniono wniosek o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- w przypadku wstąpienia interwenienta do sprawy obciążenie go kosztami związanymi z interwencją

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy

znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „CENTROTHERM” zarejestrowany dla towarów i usług z klas 11, 17, 19 i 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 1 301 019)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylene decyzji Wydziału Unieważnień i częściowe unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 57 ust. 5 w związku z art. 51 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ pozwany uznał przedstawione w terminie dowody używania za niewystarczające;
- Naruszenie obowiązku zbadania stanu faktycznego z urzędu;
- Naruszenie art. 76 ust. 1 i 2 oraz art. 57 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, jak również zasady 40 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ pozwany nie uwzględnił dowodów używania załączonych do pisma przedstawiającego podstawy odwołania;
- Naruszenie przysługującego pozwanemu zakresu swobodnego uznania, ponieważ należało uwzględnić dostarczone dowody, nawet jeśli zostały przedstawione po terminie;
- Posiłkowo, brak zastosowania zasady 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 na podstawie art. 241 WE, ponieważ jest to niezgodne z art. 76 ust. 1 i art. 57 ust. 1 w związku z art. 51 ust. 1 i art. 162 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, z art. 202 WE, jak również z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego, a w szczególności z zasadą państwa prawnego, zasadą proporcjonalności, podstawowym prawem własności i prawem do rzetelnego procesu;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2009 r. — SE.RI.FO. przeciwko Komisji oraz Agencji Wykonawczej ds. Kultury, Edukacji i Sektora Audiowizualnego

(Sprawa T-438/09)

(2009/C 312/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Serio Srl (Neapol, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. de Lorenzo, P. Kivel Mazuy i G. Ruberto)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich, Agencja Wykonawcza ds. Kultury, Edukacji i Sektora Audiowizualnego

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji, której data i referencje nie są znane, którą EACEA w ramach Lifelong Learning Programme zatwierdziła listę przedsięwzięć objętych programem międzysektorowym „KA3 ICT Multilateral Projects”, dopuszczonych do dofinansowania wspólnotowego, oraz listę rezerwową w ograniczeniu do części, w której złożony przez Se.Ri.Fo. s.r.l. projekt „V-3DAS” nr 505690-2009-LLP-IT-KA3-KA3MP został ujęty na liście rezerwowej zamiast na liście finansowanych przedsięwzięć.
- Stwierdzenie nieważności pisma z dnia 21 września 2009 r., którym EACEA przekazała Se.Ri.Fo srl. oceny projektu „V 3DAS” sporządzone przez ekspertów niezależnych od agencji i przyznaną ilość punktów.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wzięła udział w przetargu na rok 2009 w ramach wspólnotowego programu działań w zakresie kształcenia ustawicznego („Lifelong Learning Programme”), składając do Agencji Wykonawczej ds. Kultury, Edukacji i Sektora Audiowizualnego (EACEA, „Educational, Audiovisual and Culture Executive Agency”) projekt V-3DAS dotyczący programu międzysektorowego — działanie kluczowe 3 „IKT”.

Ocenę kandydatur na podstawie przepisów Przewodnika dla wnioskodawców 2009 sporządzili eksperci niezależni od agencji. Projekt złożony przez skarżącą otrzymał 30,5 punktu na 40 możliwych (tj. 76,3 % maksymalnej ilości punktów), podczas gdy dla przyjęcia na listę finansowanych przedsięwzięć wymaganych było 31 punktów (tj. 77,5 % der maksymalnej ilości punktów), wobec czego został umieszczony na liście rezerwowej, która może zostać wykorzystana w celu przyznania późniejszych dotacji, o ile zwolnią się środki z powodu wycofania projektów zatwierdzonych lub zwiększy budżet programu.

W uzasadnieniu swoich żądań skarżąca podnosi, że ocena złożonego przez nią projektu dokonana przez ekspertów niezależnych od agencji i przyznane przez nich punkty w odniesieniu do każdego kryterium zamówienia są nieprawidłowe ze względu na apodyktyczność uzasadnienia, błędne zastosowanie kryteriów oceny i wewnętrzne sprzeczności oraz nielogiczności osądów. Te nieprawidłowości miały decydujący wpływ na wykluczenie projektu złożonego przez skarżącą z listy finansowanych przedsięwzięć, dokonane z powodu jedynie 0,5 punktu.

W tym kontekście należy podkreślić, że w art. 109 rozporządzenia Rady (EG, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich stanowi się, że „[p]rzyznawanie dotacji podlega zasadom przejrzystości i równego traktowania”.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2009 r. — Azienda Agricola Bracesco przeciwko Komisji

(Sprawa T-440/09)

(2009/C 312/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Azienda Agricola Bracesco Srl (Orgiano, Włochy) (przedstawiciele: F. Tosello, S. Rizzioli i C. Pauly, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— nakazanie Komisji Europejskiej, na podstawie art. 235 i art. 288 ust. 2 WE, zapłatę na rzecz Azienda Agricola Bracesco

s.r.l., obecnie w stanie upadłości, odszkodowania za poniesione straty na kwotę 335 000 EUR lub inną ustaloną w trakcie postępowania kwotę, a także odsetek ustawowych od tej kwoty liczonych do momentu jej rzeczywistego uiszczenia;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga o odszkodowanie z zakresu odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty Europejskiej wpisuje się w kontekst wspólnotowych środków służących zwalczaniu ptasiej grypy.

W tym zakresie stwierdzić należy, że, ze względu na zakłócenia na europejskim rynku drobiu spowodowane obniżką cen wynikającą ze spadku popytu ze strony konsumentów, związanego z kolejnymi rozprzestrzenieniami się ptasiej grypy, Komisja podjęła decyzję o interwencji na tym rynku w drodze rozporządzenia nr 1010/2006⁽¹⁾, ustanawiającego środki wsparcia na rzecz hodowców drobiu.

Choć przepisy wspólnotowe regulujące dziedzinę polityki sanitarnej obejmują pojęciem drobiu przepiórkę, ww. pomoc nie dotyczy hodowców drobiu prowadzących działalność w zakresie hodowli i uboju tego gatunku; nie przedstawione też zostało żadnego wyjaśnienie w tej kwestii.

Skarżąca, Azienda Agricola Bracesco s.r.l. w stanie upadłości, podnosi, że na wskutek tego zachowania Komisji Europejskiej poniosła ona nieuzasadnioną szkodę, co stanowi poważne i oczywiste naruszenie jednej z podstawowych zasad wspólnotowego porządku prawnego — zasady niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1010/2006 z dnia 3 lipca 2006 r., dotyczące niektórych nadzwyczajnych środków wsparcia rynku w sektorze jaj i drobiu w niektórych państwach członkowskich (Dz.U. L 180, s. 3).

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 października 2009 r. — Aayhan i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-10/08) ⁽¹⁾

(Umorzenie postępowania)

(2009/C 312/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Laleh Aayhan (Strasburg, Francja) (przedstawiciel: adwokat R. Blindauer)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Mustapha-Pacha i R. Ignătescu, pełnomocnicy i następnie R. Ignătescu i S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2007 r. oddalającej zażalenie wniesione przez skarżących w dniu 21 czerwca 2007 r. w celu przekwalifikowania wszystkich umów na czas określony zawartych przez nich z Parlamentem w jedną umowę na czas nieokreślony

Sentencja postanowienia

- 1) Umarza się postępowanie w sprawie F-10/08 Aayhan i in. przeciwko Parlamentowi.
- 2) Skarżący zostają obciążeni własnymi kosztami postępowania i kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 8.3.2008, s. 70.

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2009 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-78/09)

(2009/C 312/71)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odrzuceniu wniosku skarżącego dotyczącego zwrotu kosztów postępowania poniesionych w sprawie T-18/04, którymi obciążono stronę pozwaną w wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2008 r. Ponadto zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za poniesioną przez skarżącego szkodę i zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji, bez względu na jej formę, obejmującej odrzucenie przez stroną pozwaną wniosku z dnia 22 września 2008 r.;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji, bez względu na jej formę, oddalającej zażalenie z dnia 8 kwietnia 2009 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego kwoty 15 882,31 EUR, powiększonej o odsetki z tytułu opóźnienia w wysokości 10 % rocznie, z roczną kapitalizacją od dnia złożenia skargi z dnia 22 września 2008 r. do niniejszego dnia, z tytułu naprawienia szkody materialnej poniesionej przez skarżącego z powodu zaskarżonej decyzji, która to szkoda miała miejsce w wymienionym okresie;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego, zgodnie z zasadą słuszności, kwoty 6 500 EUR lub jakiegokolwiek wyższej bądź niższej kwoty, którą Sąd uzna za sprawiedliwą i słuszną, z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego z powodu zaskarżonej decyzji, która to krzywda została wyrządzona w okresie od daty wydania tej decyzji do niniejszego dnia;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego za każdy dzień od dnia jutrzejszego do dnia, w którym zostanie uwzględniony w całości i bez żadnego wyjątku wniosek z dnia 22 września 2008 r. i w którym bez wyjątku zostaną wydane decyzje lub akty materialne tego dotyczące, kwoty 5 EUR lub jakiegokolwiek wyższej bądź niższej kwoty, którą Sąd uzna za sprawiedliwą i słuszną, z obowiązkiem wypłaty pierwszego dnia każdego miesiąca w odniesieniu do uprawnień narosłych w poprzednim miesiącu, z tytułu naprawienia szkody poniesionej przez skarżącego z powodu zaskarżonej decyzji, która to szkoda miała miejsce w wymienionym okresie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 28 września 2009 r. —
Marcuccio przeciwko Komisji****(Sprawa F-81/09)**

(2009/C 312/72)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o częściowym oddaleniu wniosku skarżącego mającego na celu doprowadzenie do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji dotyczącej ustalenia odsetek za zwłokę należnych w związku z dodatkiem inwalidzkim przyznanym mu w okresie od czerwca 2005 r. do kwietnia 2008 r.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji, niezależnie od tego jaką miała formę, którą to decyzją strona pozwana dokonała częściowego oddalenia wniosku z dnia 8 września 2008 r., czyli stwierdzenie nieważności decyzji, niezależnie od tego jaką miała formę, w której Komisja dokonała ustalenia i przyznania skarżącemu odsetek za zwłokę należnych mu w związku z każdą z części miesięcznych kwot dodatku inwalidzkiego przyznanego mu w okresie od czerwca 2005 r. do kwietnia 2008 r. i które zostały wpłacone na jego rzecz w ramach jednej czynności w dniu 29 maja 2009 r., przy czym 28 maja 2008 r. był datą ustalenia wartości świadczenia a nie koniec każdego miesiąca w ramach tego okresu a wysokość tej wpłaty jest niższa niż ta, która zostałaby ustalona i przyznana na podstawie kryteriów zawartych we wniosku z dnia 8 września 2008 r., to znaczy: a) uznania 29 maja 2008 r. za dies ad quem; b) uznania pierwszego dnia miesiąca przypadającego po miesiącu, w którym każda z części wspomnianych miesięcznych kwot powinna była zostać przyznana skarżącemu za dies a quo; c) zastosowanie stopy odsetek, która wynosiłaby 10 % z coroczną kapitalizacją;

— stwierdzenie nieważności pisma z dnia 16 grudnia 2008 r., w części w jakiej jest ono dla skarżącego niekorzystne, czyli w części, w której Komisja częściowo oddaliła wniosek z dnia 8 września 2008 r. oraz ustaliła i przyznała odsetki w kwocie niższej niż ta, która zostałaby ustalona i przyznana w razie zastosowania kryteriów zawartych we wniosku z dnia 8 września 2008 r.;

— nakazanie pozwanej zapłaty na rzecz skarżącego różnicy między odsetkami podlegającymi ustaleniu na podstawie

kryteriów zawartych we wniosku z dnia 8 września 2008 r. i tymi, które zostały faktycznie przyznane, ewentualnie i w razie konieczności niezastosowanie na podstawie art. 241 (dawniej art. 184) WE do niniejszego sporu tych części rozporządzenia finansowego, które stosują się do ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich w kwestiach ustalania wysokości stopy odsetek podlegających z tytułu długu WE zapłacie na rzecz tych, do których stosuje się regulamin pracowniczy a także w kwestiach kapitalizacji odsetek;

— nakazanie pozwanej zapłaty na rzecz skarżącego odsetek w wysokości 10 % rocznie z coroczną kapitalizacją, za okres od 29 maja 2008 r. do chwili faktycznej zapłaty, w związku z różnicą w wysokości odsetek, powiększonych o kwotę 1 EUR, ewentualnie i w razie potrzeby niezastosowanie na podstawie art. 241 (dawniej art. 184) WE do niniejszego sporu tych części rozporządzenia finansowego, które stosują się do ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich w kwestiach ustalania wysokości stopy odsetek podlegających z tytułu długu WE zapłacie na rzecz tych, do których stosuje się regulamin pracowniczy a także w kwestiach kapitalizacji odsetek;

— obciążenie Komisji wszelkimi kosztami postępowania w przedmiocie niniejszej skargi;

— w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji, niezależnie od tego jaką miała formę, którą odrzucone zostało zażalenie z dnia 18 lutego 2009 r. a także pisma z dnia 29 maja 2009 r.

**Skarga wniesiona w dniu 16 października 2009 r. — Larue
i Seigneur przeciwko Europejskiemu Bankowi
Centralnemu****(Sprawa F-84/09)**

(2009/C 312/73)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Emmanuel Larue i Olivier Seigneur (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności informacji o wynagrodzeniu za styczeń 2009 r.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności informacji o wynagrodzeniu za styczeń 2009 r.

- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji oddalających wnioski o ponowne rozpoznanie sprawy i zażalenia złożone przez skarżących, decyzji odpowiednio z dnia 20 kwietnia 2009 r. i z dnia 6 sierpnia 2009 r.
- w ramach środków organizacji postępowania wezwanie pozwanej do okazania akt administracyjnych, a przynajmniej dokumentów, pochodzących z DG-H i przedłożonych zarządowi, dotyczących ogólnej waloryzacji wynagrodzeń (GSA) za 2009 r., projektu zarządu w sprawie GSA za 2009 r., dokumentów pochodzących z DG-H przedłożonych radzie prezesów dotyczących GSA za 2009 r., decyzji rady prezesów w sprawie GSA za 2009 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za wyrządzoną skarżącym szkodę w wysokości 5 000 EUR dla każdego ze skarżących ze względu na utratę siły nabywczej od dnia 1 stycznia 2009 r., z tytułu zaległych wynagrodzeń w wysokości podwyżki wynagrodzeń skarżących o 1,5 % od dnia 1 stycznia 2009 r. i z tytułu odsetek od kwoty zaległych wynagrodzeń od odpowiedniego dnia ich wymagalności do dnia ich zapłaty. Ta stopa odsetek powinna zostać obliczona na podstawie stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych, stosowanej w okresie właściwym dla wydarzeń będących podstawą sporu, powiększonej o dwa punkty.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2009 r. — Rossi Ferreras przeciwko Komisji

(Sprawa F-85/09)

(2009/C 312/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Francisco Rossi Ferreras (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Wniosek o stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej skarżącego za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej skarżącego za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r.;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2009 r. — Gagalis przeciwko Radzie

(Sprawa F-89/09)

(2009/C 312/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Spyridon Gagalis (Kraainem, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. Lhoëst)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Skarga mająca na celu stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej odmawiającej skarżącemu zwrotu wszystkich kosztów związanych z kuracją termalną do wysokości 75 % na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 9 grudnia 2008 r., podanej do wiadomości skarżącego w dniu 22 grudnia 2008 r. i odmawiającej mu zwrotu wszystkich kosztów związanych z kuracją termalną do wysokości 75 % na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 lipca 2009 r., podanej do wiadomości skarżącego w dniu 17 lipca 2009 r. i oddalającej zażalenie skarżącego co do zwrotu wszystkich kosztów związanych z kuracją termalną do wysokości 75 % na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego;
- zasądzenie od Rady na rzecz skarżącego kwoty uzupełniającej w wysokości 1 551,38 EUR, powiększonej o odsetki za zwłokę;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Sąd do spraw Służby Publicznej

2009/C 312/70	Sprawa F-10/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 października 2009 r. — Aayhan i in. przeciwko Parlamentowi (Umorzenie postępowania) 43
2009/C 312/71	Sprawa F-78/09: Skarga wniesiona w dniu 17 września 2009 r. — Marcuccio przeciwko Komisji ... 43
2009/C 312/72	Sprawa F-81/09: Skarga wniesiona w dniu 28 września 2009 r. — Marcuccio przeciwko Komisji ... 44
2009/C 312/73	Sprawa F-84/09: Skarga wniesiona w dniu 16 października 2009 r. — Larue i Seigneur przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu 44
2009/C 312/74	Sprawa F-85/09: Skarga wniesiona w dniu 19 października 2009 r. — Rossi Ferreras przeciwko Komisji 45
2009/C 312/75	Sprawa F-89/09: Skarga wniesiona w dniu 26 października 2009 r. — Gagalis przeciwko Radzie 45

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
 od 33 do 64 stron: 12 EUR
 powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Publikacji, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL